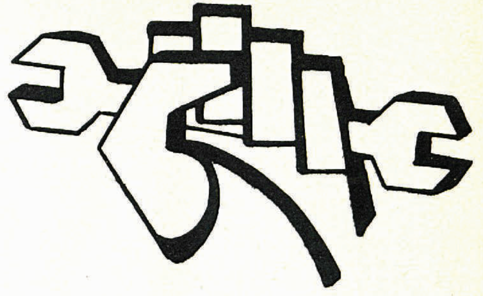
DEVRİMCİ İŞÇİ

SAYI: 6 KASIM /ARALIK 1979 1.- DM

Seçimlerden sonra siyasi durum ve devrimci mücadele

14 Ekim seçimleri sonucu, düşeceği önceden belli olan Ecevit hükümeti ayakta kalmaya çalışmadan çekildi. Burjuva kuralları çerçevesinde yeni hükümeti Demirel kurdu. Bu hükümetin erken seçimleri zorlamaya yönelik olduğunu söylemek mümkün. Önümüzdeki dönem Devrimcileri daha da ağır görevler bekliyor.
DEVRİMCİ YOL yeni dönemi ve görevlerimizi henüz hükümetin kurulmadığı dönemde şöyle değerlendiriyordu:

1. Öncelikle belirlenmelidir ki, kurulacak yeni hükümetin şekli, 14 Ekim seçimlerinin sonucuna göre belirlenmeyecektir. Zaten Ecevit hükümeti, seçimlerden çok önce düşme noktasına gelmişti. Ecevit hükümeti tekelci burjuvazinin sorunlarını çözme özelliğini yitirdiği için, altına konulan payandalar teker teker çekiliyordu ve bu yüzden kendisine yeni destekler oluşturamazsa seçimlerden sonra düşmesi kesinleşmiş durumdaydı. Seçimlerde yeni olarak gerçekleşen şey, hükümetin sağ politikalarına karşı ortaya çıkan büyük ve beklenmedik tepkinin bir sonucu olarak CHP'nin yeni bir bunalımın içine girmesidir.
Bu bunalımın kaynağı CHP'nin temeldeki çelişkisinde yatmaktadır. Bu, onun tabanını oluşturan geniş emekçi kesimlerin istemleri ile, merkez yönetiminde ifadesini bulan, tekelci burjuvazinin çıkarları doğrultusundaki temel politikaları (ki bu onun egemen karakterini belirler) arasındaki çelişkidir. CHP'nin *''vaat ettikleri''* ile *''yaptıkları''* arasındaki çarpıcı zıtlıklar bu çelişkinin açığa vurmasından başka birşey değildir. Bunalımlı bir döneme rastlayan hükümet dönemi, muhalefetteki vaatler ve demagojiler yığmağı arkasında gizlenebilen bu çelişkinin keskin bir şekilde açığa çıktığı bir süreç olmuştur.
Sözde devleti kurtarma adına, ısrarla sürdürülen, halkın değil, tekelci burjuvazinin sorunlarını çözmeye yönelik sağ politikalar, sonuçta geniş emekçi halk kitlelerinin kuşkusuz devrimci bir doğrultuya kanalize edilmesi gereken büyük tepkisini ortaya çıkarmıştır.
Ecevit hükümetinin sağ politikalarına karşı 14 Ekim seçimlerinde patlayan bu tepki, bir bakıma, Ecevit hükümetinin kurulmasından önceki günlerde (Devrimci Yol, Sayı 4'te) ortaya konulan *''hayatla ölümü, özgürlük talebiyle baskı ve zulümü, insanca yaşama özlemiyle daha çok sömürme hırsını uzlaştırmak mümkün müdür?''* şeklinde ortaya koyduğumuz bir sorunun cevabının, kitleler tarafından açıklıkla ortaya konulmasından başka birşey sayılmamalıdır.
Şimdi, alelacele toplanan CHP kurultayı neyi halledecektir? Diyelim ki şu veya bu şekilde bir yönetim değişikliği gerçekleşti. Bu şekilde CHP, tekelci burjuvazinin bir partisi olma niteliğini değiştirerek küçük ve orta burjuvazinin *''devrimci-demokrat''* bir hareketi haline mi gelecektir? Şüphesiz, CHP'nin bugünkü yaşadığı bunalımın kökünde yatan temel çelişkisi çözülemedikten sonra, CHP Kurultayı, dramatik tabloların canlandırılacağı bir tiyatro sahnesi olmaktan öte bir anlam taşımayacaktır.

2. Evet, yeni hükümet şekli, seçim sonuçlarına göre belirlenmeyecektir. Şimdi *''AP seçimi kazandı, millet Demirel'in yeni hükümeti kurmasını istedi. Millet demek istedi ki...''* gibi burjuva safsatalarından geçilmiyor. Sadece seçim yapılan 29 ilde burjuva yasalarının ''seçmen'' saydığı (ki 21 yaşından küçük milyonlarca genç seçmen sayılmıyor!). 6 Milyon civarındaki kişiden çeşitli aşiret, tarikat ve çıkar ilişkileri içinde tutsak edilmiş 2 milyon dolayındaki bir kesimi, eskiden olduğu gibi gene AP'ye oy vermiş! Bir yığın düzenbaz ortaya çıkıyor, *''millet şunu demek istedi(!); o gitsin şu gelsin dedi(!)''* diyerek kendi kafalarındakini halka maletmeye, gerçekleri çarpıtarak halkı bir kere daha şartlandırıp, kandırmaya ve de büyük çıkar çevrelerinin istemlerini halka maletmeye çalışıyorlar.
Seçimlerden önce de söylediğimiz gibi yeni bir hükümetin ne şekilde biçimleneceği, bu düzenin efendilerinin, büyük tekellerin, ABD emperyalistlerinin, kısacası iç ve dış çıkar çevrelerinin istemleri doğrultusunda belirlenecektir. Burjavazinin siyaset sahnesinde oynanan oyununun değişmeyen patronları onlardır.
Elbetteki, bu sahnede oynanan oyundaki herşey önceden belli değildir. Oyuncuların da belirli ve sınırlı bir serbestiyeti vardır. Bu anlamda, S.Demirel *yeni tür bir MC* mi kuracak, yoksa koşulları yeni bir erken seçime zorlamak için hükümet kurmaktan kaçacak mı, şimdiden belli olan birşey değildir.
Ama işin bu yanı, oyunun özüyle ilgili değildir zaten. Düzen ve efendileri açısından (dekor, vs. gibi) biçimsel farklılıklardır.
Bu düzenin efendileri, şimdi buhranın getireceği yeni sıkıntıları halkın sırtına yıkabilecek yeni siyasal çözümler oluşturmaya çalışıyorlar. Yeni bir devalüasyon, yeni zamlar gereklidir. Yeni bir toplu sözleşme dönemi içine girilmektedir, vb. vb... Bu gibi durumlarda ise daima emekçi halk yığınları üzerindeki baskıların —tabii ki ''terörizmi'' önlemek maksadıyla(!)— bir kat daha yoğunlaştırılması gündeme getirilmektedir. Özetle, bir kat daha yoksulluk, bir kat daha pahalılık, bir kat daha zulüm. Yani, gene *''alavere-dalavere, Kürt Memet nöbete!''*
Elbetteki bu oyun hep böyle sürüp gitmeyecektir. Bu oyunun temel açmazı halkın, bu oyunun değişmez seyircisi olarak görülmesindedir. Ama daha şimdiden, ''seyirciler'' bazı ''taşkınlıklar'' yapmaya başlamıştır. (Son seçimlerde bazı seyircilerin sahneye ''çürük yumurta ve domates atarak'' bu oyunu ''sabote'' etmeleri, oyuncuları ve oyunun patronlarını fena halde rahatsız etmiştir).

3. Seçimler, ülkemizdeki devrimci mücadelenin geleceği açısından büyük potansiyellerin varlığını ortaya koymuştur. Bütün oportünistler, kendilerini burjuvazinin demagoji ve safsatalarının rüzgarlarına kaptırıyorlar. Biraz da boykotun iflas ettiğini kanıtlama kaygusuyla, AP'nin ve gerici partilerin güçlendiği, CHP'ye oy vermeyenlerin çoğunun sağ partilere oy verdiği, kitlelerin gericileştiği, sahtekarlıklarına başvuruyorlar. Bu şekilde gericileşenler, sandığa gitmeyen yüzbinleri karalamaya çalışan oportünistlerden başkası değildir.
Bütün gerici-faşist güçler de seçimlere katılmayan büyük devrimci potansiyeli örtbas etmeye çalışarak; seçimlere katılan ''solcu'' partilerin aldığı oyların azlığını, *''solun güçsüzlüğü''* şeklinde göstermeye çalışmaktadırlar.
Oysa gerçek şudur ki, halkımız içindeki devrimci fikirler bir çığ gibi büyüyüp gelişmektedir. Seçimlerde de bu bir kere daha doğrulanmıştır. Hiçbir sahtekarlık bu gerçeğin üstünü örtemeyecektir. Hiçbir zorbalık halkın durdurulmaz gücünün önüne geçemeyecektir.
Önümüzde gene yeni ve zor mücadele günleri vardır. Devrimci mücadele bu çetin mücadele günlerinde daha da büyüyüp gelişecek, halkımızın zaferine giden Devrimci Yol'unda faşizmi ezip geçecektir.

Sığınma Hakkı Üzerine..

Son bir yılda 50 bine yakın Türkiyelinin sığınma hakkına başvurmak için Almanyaya girdiği söyleniyor. (Bu sayı kesin değil daha az veya fazla ola bilir) Sığınma hakkı için gelenlerin büyük bir kısmının siyasi nedenlerden daha çok ekonomik nedenlerden dolayı bu yola başvurdukları ise bilinen bir diğer nokta.

Peki biz Türkiyeden gelen bunca insana karşı nasıl davranmalıyız? Bu soru çok sık sorulur olmakta. Özellikle gelenlerin içinde gerçekten ülkede geçim yolu bulamayıp, bu yolu son çıkış olarak görenlerin yanısıra bol miktarda faşistin de var olması sorunu daha da karıştırmaktadır.

Bu konuda iki temel eğilim var:

a) Birinciler;(özellikle Alman polisine ve hükümetine yardakçılık edenler) bu gelen insanlara karşı Alman polisi ağzıyla konuşmakta ve sığınma hakkını yanlış kullandıkları için işçilerimize kızmaktadırlar. Ve onları "Vatan hainleri " diye nitelemektedirler.

b) İkinciler ise özellikle bu eğilimi teşvik etmekte ve hatta kendi örgütlenmelerini Türkiyeden getirdikleri bu insanlarla yaygınlaştırmaya çalışmaktadırlar.

Biz bu iki eğilime de katılmıyoruz. Bu insanların suçlanmasını son derece yanlış buluyoruz cünkü onların çoğu düzenin bozukluğu sonucu buralara gelmektedirler ve kabahatli aranıyorsa eğer bu da Türkiyedeki düzenin ta kendisidir. İkincisi sığınma hakkını teşvik etmeyi de son derece yanlış buluyoruz. Çünkü bu da doğru bir çözüm değildir.

Aşağıda ise sığınma hakkının hukuki olarak kimlere tanındığı konusunda bir Avukat arkadaş tarafından hazırlanmış bir yazı yayınlıyoruz. Yazı özellikle bilgi verme,; soruna açıklık getirme amacına yöneliktir ve yazıda da belirtildiği gibi kesinlikle bu eğilimi bir teşvik değildir. Üstelik bu akımın belli ölçüde engellenmesine yöneliktir.

Bu konunun politik boyutlarını ilerde tartışmaya devam edeceğiz:

FEDERAL ALMANYA'DA SIĞINMA HAKKI

ÖNSÖZ

Sığınma hakkının birçokları tarafından yanlış anlaşıldığı tesbit edilmiştir. (derneklerde ve özel konuşmalarda yapılan tesbit) Örneğin: Sığınma hakkı ile vatandaşlığa geçmenin karıştırılması, sığınma için dilekçe verir vermez derhal her türlü imkanın tanınması (iş verilmesi, iş hazır olmazsa maddi yardım yapılması vs.). Sığınma için dilekçe verince gerçekten oturma ve çalışma imkanı tanınmaktadır. Fakat hangi şartlar altında bu imkanın verildiği, ne gibi meselelerin ortaya çıktığı ikinci plana atılmaktadır.

Bu nedenle aşağıdaki kısa açıklamada sığınma hakkının ne olduğu, kimlere tanındığı ve hangi imkanları ne şekilde doğurduğu üzerinde durulacaktır.

GENEL BİLGİLER

Almanya'daki Faşist rejime karşı çıkanlar hayatlarını ancak başka ülkelere sığınarak kurtarabilmiş ve emniyet altına alabilmişlerdir. Bu tecrübeyi yaşayan ve meselenin bilincine varanlar Federal Almanya anayasası savaş sonrasında yeniden hazırlanırken sığınma hakkı üzerinde bilhassa durdular.Böylece 23/5/1949 tarihli alman anayasasına sığınma hakkı temel hak olarak konuldu. Anayasanın bu hükmüne göre politik nedenlerden dolayı takip edilenler sığınma hakkından istifade ederler.

Bu temel hak Anayasanın çizdiği sınır içerisinde yabancılar kanunu tarafından düzenlenmiştir. (Yabancılar kanunu Madde 28 ve devamı)

SIĞINMA HAKKININ KAZANILMASI

Temel hak olan sığınma hakkı Federal Almanya'ya giriş ile kazanılır. Tabiki bu sınırdan girince herşeyin bittiği demek değildir. Bunun için müracat etmek ve müracatında sonuçlanması gerekir. Bu konulara aşağıda değinilecek.

Sığınma hakkını kullananlara şu koruma tedbirleri uygulanır:

a) Sığınma hakkı için müracat eden sınırdan geri çevrilemez (Ama öte yandan sınırdan çevrilen içeri alınmadığını ispat edemez veya çok zor edebilir)

b) Federal Almanya'dan çıkarılma kararı verilemez.

c) Çıkarılma kararı olsa da uygulamaya konamaz.

d) Oturma ve Çalışma imkanı tanınır.

e) Oturma yeri temin edilir, ihtiyaç halinde maddi yardım yapılır vs.

SIĞINMA HAKKI İÇİN MÜRACAT

Başta belirtildiği gibi sadece politik sebeplerden takip edilenler sığınma hakkına sahiptirler. Politik sebeplerden olan takibin öyle olması lazım ki, normal düşünebilen bir insan anlatılan olaylardan takibin korkulan bir takip olduğuna ve bu takipten dolayı memleketten kaçma ve geri dönmemenin gerektiğine inanmalıdır. Ancak politik sebeplerden dolayı hayat ve hürriyetlerine karşı tehlike olan ve takip edilenler sığınma hakkından istifade edebilirler.

1) Federal Almanya'ya gelenlerin müracatı

Yabancılar kanunu madde 38'e göre yabancı bir memleketten Almanya ya sığınma gayesiyle gelen, politik sebeplerden dolayı takip edilen, her yabancı sınırı geçer geçmez sınır yetkililerine veya gecikmeden yabancılar polisine müracat etmek zorundadır.Sınır yetkililerine müracat etme tavsiye edilmez. Yabancılar polisine müracatta ise, gecikme halinde, dilekçe Zirndorf' daki sığınma hakkını tanımaya yetkili heyet tarafından şekil yönünden red edilir. Bu nedenle gecikmede eğer kusur yoksa, bunun sığınma dilekçesinde açıklanması gerekir.

Federal Almanya'ya sığınma için gelenler, politik nedenlerden dolayı takip edildiklerini, bu takibin hayat ve hürriyetlerine karşı tehlike arzettiğini, bu nedenle yurtlarını terketmek zorunda kaldıklarını ve geri dönmek istemediklerini inanılır şekilde açıklamak zorundadırlar.

2) Federal Almanya'da ikamet eden, herhangi bir şekilde oturma müsadesi almış olanların müracatı:

Federal Almanya'da ikamet hakkı olanlarda politik nedenlerle takip edilebilir. Bunların Federal Almanya'ya sığınmak için gelenlerden farkı, politik sebeplerden dolayı takip edildiklerini ve bu takibin hayat ve hürriyetlerine karşı tehlike arzettiğini ispat etmek zorunluluğudur.

MÜRACAT ŞEKLİ

A) Sözlü müracat

Sınır polisine veya yabancılar polisine sözlü olarak müracat edilebilir. Bu müracat yazılı olarak tesbit edilir. Bu yazı Zirndorf'daki yetkili makama gönderilir. Bu müracat şeklinin sakıncası, yazının bir nüshasının müracat edene verilmemesi,düşünülmeden bazı beyanların yapılması, bunların hatta bazı hatalarla kayda geçirilmesidir.

B) Yazılı müracat

Müracat edecek olan yazılı bir dilekçe ile yabancılar polisine başvurur. Burada müracat daha etraflı, olaylar iyice anlatılarak yapılabilir.Bu dilekçe yabancılar polisi tarafından Zirndorf'daki yetkili makama gönderilir.

DİLEKÇENİN İNCELENMESİ

Sığınma hakkını tanımaya yetkili heyet Federal içişleri bakanının atadığı üç kişiden oluşan bir heyet müracatı kabul veya red eder. Bu heyet müracat edeni davet eder ve dinler. Fakat bu dinleme çoğu kez yabancılar polisi tarafından pılır ve sonuç bu yetkili heyete bildirilir.

Müracat eden dinlenmek için davet edildiği taktirde bütün evraklarını (Pasaport vs.) politik nedenlerle takip edilmeyi ispata yarayan delilleri beraberinde götürmelidir.

Zirndorf'taki (Bayern Eyaletindedir) heyete gitmek için maddi durumu müsait olmayanlar, yolve diğer masrafları için yetkili sosyal daireye (Sozialamt) yardım amacıyla başvurabilirler. Tabiki bu yardım (!) sonra geri alınır.

Davet edilip gitmeme halinde sadece evrak incelenmesi yapılır. Ve ona göre bir karar verilir.

Heyet önündeki müzakere gizli yapılır.Dinleyici giremez.

Heyet kararını çoğunlukla verir ve yazılı olarak müracat edene bildirilir.Karar gerekçeli olarak verilir ve hangi kanuni yolun açık olduğunu ihtiva eder. Karar sıgınma hakkını tanıyorsa , 4 hafta sonra kesinlik kazanır.Çünkü heyetin olumlu kararına karşı Federal İçişlerine bağlı, sığınma işleri için tayin edilen temsilci karara itiraz edebilir.

DİLEKÇENİN REDDİ

Sığınma için verilen dilekçenin reddi halinde, kararın gelmesinden itibaren 4 hafta içinde Ansbach'daki idari mahkemede dava açılabilir. 1/1/1980 tarihi ne kadar sadece bu idari mahkeme görevlidir.Bu tarihten sonra ise dilekçesi red olan bulunduğu yerin idari mahkemesine başvurabilecek.

Müracat etmede olduğu gibi dava açmadada avukat tutmak mecburiyeti yoktur. Tabiki avukat tavsiye edilir.

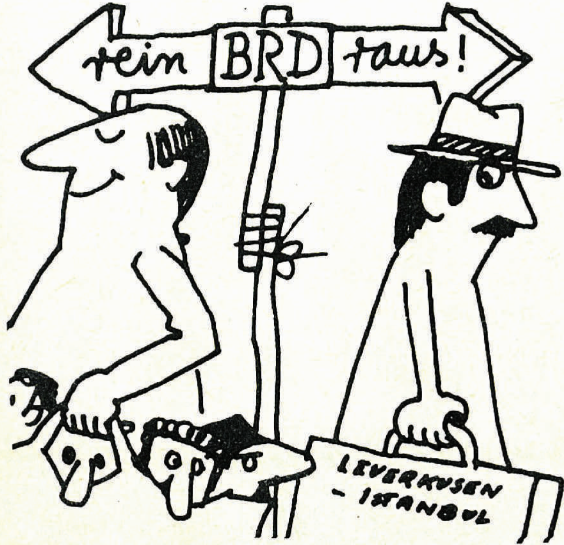
Sığınma hakkı tanımaya yetkili heyetin verdiği menfi kararın kaldırılması ve sığınma hakkının tanınması için açılacak dava, dilekçeyle yapılacağı gibi bizzat mahkemeye gidilerek sözlü olarakta yapılabilir.(Geschaeftsstelle) Ve bu yazıyla belgelenir.

Dava dilekçesinin süresinde mahkemeye verilmesi veya vaktinde sözlü müracatın yapılması gerektiği gibi, bazı şekli şartlarında yerine getirilmesi gerek. Dava dilekçesinde davacının,davalının, dava konusunun ve istenen şeyin (heyet kararının kaldırılması ve sığınma hakkının tanınması) belirtilmesi gerek.Bütün delillerin dilekçede dile getirilmesi ve heyetin red kararınında dilekçeye ilavesi lazım.

Bu şartlar yerine getirilmediği taktirde, hakim davaya bir süre tanır ve bu süre içinde eksiklerin giderilmesi gerekir.

Davanın açılması ve yürütülmesi için avukat tutmaya maddi imkanı olmayanlar yardım isteyebilir.Böyle bir yardımın verilmesi için davayı kazanmak şansının olması gerekir. Bu nedenle böyle bir başvuru halinde mahkeme yardımın verilip verilmemesine öncelikle karar verir.Eğer yardım talebi red edilirse davanında sonucu aşağı yukarı belli olur. Gayet tabii davacının maddi durumuda göz önüne alınır. Böyle bir durumda avukatlık talebi red edilse bile davanın sonucu hakkında birşey denemez.

İdari mahkeme davayı oybirliği ile açıkça gerekçesiz diye red ederse istinaf mahkemesine müracat hakkı yoktur. Bu durumda sadece temyize gitme hakkı vardır.Bunun haricinde idari mahkeme herhangi bir sebepten aleyhte karar verirse, önce istinaf mahkemesine , sonrada temyiz mahkemesine müracat hakkı mevcuttur.

BEKLEME SÜRESİ

Sığınma hakkı için müracatın sonuçlanmasına kadar olan süre içinde müracat edenlerin durumu:

a) Oturma imkanı

Federal Almanya'ya gelip sığınma için dilekçe verenlerin oturacak yerleri yoksa veya yeterli değilse ve gelirleri yoksa Zirndorf'daki yetkili makama gönderilirler. Orada ortalama iki hafta bir kampta kalırlar. Sonra eyaletlere dağıtım yapılır. Eyalette de bir süre kampta kaldıktan sonra, bir şehre verilirler ve orada yapılan müracatın sonuçlanmasına kadar oturma imkanı tanınır.

Evi ve yeterli geliri olanlara müracat yaptıkları yerde kalma olanağı tanınır.

Sığınma dilekçesi verildikten sonra tanınan oturma imkanı, oturma izni gibidir. Fakat sadece verildiği yer için geçerlidir.

b) Çalışma olanağı

Tanınan oturma imkanı ile çalışma imkanıda tanınmış olur.Fakat bu çalışma imkanı, oturma olanağında olduğu gibi sınırlıdır.Bazı hallerde yabancılar polisi yakın bir yerde , hergün gidip gelmek kaydıyla çalışmaya müsade mektedir.

Birçok şehirlerde sığınma istiyenlerin sayısının çok kalabalık olduğu için işlemler de çok uzun sürmektedir.Çoğu kez müracat edilmesinden oturma ve çalışma imkanı tanınmasına kadar ortalama iki-üç aylık bir zaman geçmektedir. Bu süre zarfında edinilen tecrübeye göre iş bulma kurumları gerekli izni olmayanlara da, sığınma müracatı yapıldığı ispat edilmek kaydıyla iş vermektedir.

SONUÇ

a) Olumlu Sonuç

Sığınma hakkı tanındıktan ve bu tanınma kesinlik kazandıktan sonra, kararın kesinleşmesine kadarki zaman için yapılan sınırlamalar sona erer.Sığınma hakkı tanınan Federal Almanya'nın her yerinde yaşama, oturma ve çalışma özgürlüğüne kavuşur.

Başta tekrar tekrar belirtildiği gibi, sığınma hakkı politik nedenlerle takip edilenlere tanındığı için, sığınma hakkına müracat edenler ve sığınma hakkı tanınanlar Türkiye'ye gidemezler. Aksi hal politik nedenlerden dolayı bir takibin olmaması demektir. Ozaman sığınma hakkının tanınması geçerliliğini kaybeder.

b) Olumsuz Sonuç

Sonuç olumsuz olduktan ve bu karar kesinleştikten sonra, müracatı red edileni Türkiye'de bir de cezai müeyyide bekler.

DEVRİMCİ İŞÇİ'den

3 Kasım 1976'da Wiesbaden'da bir toplantı yapıldı. Toplantı hareketimizin Almanya çapında merkezileşmesinin bir üst aşaması ve sekiz aydır süregelen çalışmalarımızın bir düğüm noktası idi. Otuz civarında bölgenin katılmasıyla gerçekleştirilen bu toplantı bize deneylerimizin birbirine aktarılması, eksikliklerimizin ortaya dökülmesi ve toparlanmamızın temel taşlarının konulması yönünde büyük yararlar sağladı.

DEVRİMCİ İŞÇİ adına yapılan açış konuşmasında, hareketin Türkiye boyutları ve Faşizme karşı mücadele anlayışı anlatıldı.Buraya özgü mücadelenin bura yani Almanya koşulları incelenmeden başarıya ulaşamayacağı vurgulandı. İçinde yaşadığımız ülke Almanya'nın sosyo - ekonomik yapısı, Türkiyelilerin buradaki somut çelişkileri üzerindeki tesbitler ne denli doğru olursa çalışmalarımızın o denli verimli olacağı ortaya konuldu.

Özellikle sendikal çalışmaların, gerek açılış konuşmasını yapan, gerek sonradan söz alan arkadaşlar tarafından anlatıldı. Yabancı işçilerin somut sorunları üzerine yapılacak çalışmalarda somut programların oluşturulması gereği üzerinde duruldu. Ama bu konudaki tesbitler masa başında oturarak yapılamaz. Bunların hayatın kendisi içinden çıkacağı ve belli bir pratik faaliyet sonunda sistemleşeceği , görevimizin işçi yığınları içinde daha somut daha aktif bir faaliyet yürütmek olduğu durmadan tekrarlandı.

Daha sonra arkadaşlar bölgelerinde yaptıkları çalışmaları aktardılar.Eksikliklerimiz ve önümüzde duran görevler karşısında neler yapmamız gerektiği üzerinde somut ve yararlı tartışmalar yapıldı.Özellikle ne tür bir örgütlenme ve çalışma tarzı anlayışına sahip olmamız gerektiği konusunda yeni bir anlayışı hayata geçirmemiz gerektiği anlaşıldı.

DEVRİMCİ İŞÇİ gazetesi üzerine yapılan eleştiriler bize çok büyük yararlar sağladı. Eleştiriler şu yöndeydi. Gazetemiz, DEVRİMCİ YOL'un bazı sayfalarda aktarılması yönünde değil,bura sorunlarına dönük, bura sorunlarına *çözüm getirici biçimde çıkarılmalı.*" *"Bir sanat sayfası eklenmeli"* *"Bir eğitim* bölümü olmalı" Bu eleştiriler çok doğru ve yerindeydi. Ancak, örneğin bir sanat sayfasının oluşturulması, sizin sanat yapıtlarınızı, yani şiirler, küçük hikayeler ve fıkralarınızı bize göndermenizle olanaklıdır. Gazete bura sorunlarına çözüm getireceği gibi, buraya özgü çelişkilerden doğan sanatında doğum evi olmalıdır. Bu gazete hepimizin ortak bir ürünü olmalıdır. Bölgenizdeki haberleri hiç bir gecikmeye meydan vermeden devrimci bir disiplinle hemen gazeteye ulaştırmalıdır.

Önümüzdeki görev sorunlarımızın üzerine kararlılıkla yürümek, tespit edilen alanlarda çalışmalarımızı disiplinli bir şekilde yoğunlaştırmak ve bunlardan çıkardığımız dersleri, sonuçları merkezi yayın organımıza düzenli şekilde ulaştırmaktır. Böylece ancak yukarda çok yerinde bulduğumuz eleştiriler bir anlam kazanacaktır.

Toplantıda yapılan önerileri bir daha tekrarlamakta yarar vardır. Bu özellikle bu görevlerimizin üzerine gazete sayfasında yazı yazılacak şeyler değil, öncelikle uğruna mücadele edilmesi gereken pratik şeyler olduğu açısından önemlidir:

- Kadınların mücadeleye kazanılması ve D.İşçi'de kadın sorunlarına yer verilmesi gerekir
- Sendikalar üzerine görüş ve çalışma ilkeleri açıklanmalı ve bir program sunulmalıdır:
- İlticalar üzerine kesin net tavır gösterilmelidir;
- Emeklilik ve eğitim sorunları üzerinde D.İşçi'de yazı yayınlanmalıdır;
- Anti-Faşist komiteler üzerine program oluşturulmalıdır;
- Konut sorunu üzerine çalışmalar yapılmalıdır;
- Alman solu ve diğer yabancılarla ilişkiler geliştirilip, sistemleştirilmelidir;
- Yerel seçimlerle ilgili çalışmalar yapılmalıdır;
- Yabancılar kanunu türkçeleştirilmelidir;
- Sanat sayfası açılmalıdır
- Örgütsel sorunlar üzerine :

a) Bölgesel komiteler oluşturulmalıdır,

b) Mevcut derneklerin merkezileşmesi sağlanmalıdır.

DEVRİMCİ SELAMLAR

NİKARAGUA ve EL SALVADOR

Latin Amerika ülkelerinin, politik ve ekonomik evriminin ana hatları (bağımlılık ve "az gelişmişlik") büyük ölçüde birbirine benzemektedir. 1823 tarihli Monroe deklarasyonundan sonra, ABD'nin "doğrudan" nüfus alanı olan , bu bölgede ortaya çıkan yeni gelişmeler , ABD açısından son derece kaygı vericidir. Özellikle Nıcaragua devriminden sonra, ABD'nin en büyük korkusu, bu olayın çevre ülkelere sıçraması ihtimali olmuştur. Latin Amerikanın ; dertleri sorunları aynı olan , aynı dili (Brezılya dışında) konuşan, aynı düşmana sahip halkları, birbirlerine suni sınırların ortaya çıkardığı komşuluk ilişkisinden, çok daha yakındırlar. Bir ülkede meydena gelen bir olay suratle diğer ülkeleri ettkilemektedir. Nicaragua.da ve geçtiğimiz günlerde El Salvador'da olanlar büyük ölçüde birbirine bağlıdır ve beraber değerlendirilmelidir. Aşağıda özellikle bu iki ülkedeki gelişmeler hakkında da genel bir bilgi vermeye çalışacağız.

NIKARAGUA

Nikaragua'daki olayları ve devrime kadar (ve sonrası) olan gelişmeleri kronolojik bir sıra içinde tekrar vermekte yarar var:

1821 Orta Amerika'nın tümünü kapsayan Guatemela genel valiliği, İspanya'dan ayrırak bağımsızlığını ilan eder.

1838 Nikaragua bağımsız bir cumhuriyet olur.

1855-1857 Kuzey Amerikalı William Walker Nikaragua'yı işgal eder ve kendisini başkan ilan eder.İki yıl sonra devrilir.

1893-1909 Otuzbeş yıllık gerici bir yönetimden sonra Jose Santos Zelaya'ın liberal yönetimi işbaşına gelir.1909 da Amerika tarafından desteklenen gericilerce devrilir.

1912-1915 Amerika tarafından desteklenen gericiler ikinci kez iş başındalar.

1926-1927 Liberal ayaklanma. Amerika bir kere daha askeri müdahelede bulunur. Liberaller teslim olur ve ABD ile barış antlaşması imzalarlar.İlerici General Augusto Sandino ABD"ye karşı gerilla savaşını başlatır

1932 Liberallerden Juan Sacasa başkan seçilir.

1933 Anastasıo Somoza kumandasındaki " Ulusal Muhafızları" yerlerine vekil bırakan Amerikan kuvvetleri, geri çekilerler.

1934 Sacaza yönetimi ve Sandino arasında barış antlaşması imzalanır. Daha sonra Sandino Somoza'nın emri üzerine öldürülür.

1936 Somoza Sacaza'yı devirir.Ve darbeden sonra yapılan "seçim" sonunda başkan olur

1947 İkinci Dünya savaşı sonrasında oluşan yeni uluslararası ortamda, "Özgürlük" ve "Demokrasi" savunuculuğunu üstlenen Amerika , seçimleri yasaklamış olana seçim yapılması için baskı yapar.Yeni başkan Leonarda Arguello 27 gün iktidarda kaldıktan sonra Somoza tarafından devrilir ve darbeden sonra yapılan "seçim"lerde Somoza'nın amcası, Viktor Reyes başkan olur.

1951 Somoza yeni yapılan "seçim"leri kazanarak tekrar başkan olur.

1956 Somoza, Leon da ilerici şair Rigoberto Lopez Perez tarafından öldürülür. Somozanın en yaşlı oğlu, Kongre başkanı Luıs Somoza, başkan olur.

1957 Luıs Somozanın başkanlığı yapılan,"seçim"lerle altı yıllık bir dönem için uzatılır.Somoza'nın diğer oğlu, Anastaso Somoza Ulusal Muhafız kuvvetlerinin başına geçer.

1961 F S L N (Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi) kurulur.Ve Somoza'ya karşı gerilla savaşı başlar.

1967 Anastasıo Somoza yapılan yeni "Seçim"lerde, Nikaragua devlet başkanı olur. Seçimlerde hile yapıldığı için düzenlenen bir muhalefet gösterisine, Ulusal Muhafızların ateş açması sonucu onlarca insan ölür.

1972-1974 Depremden sonra Sıkıyönetim ilan eden Somoza ülkeyi kararnamelerle yönetmeye başlar.

1974 Somoza 1981 de sona erecek bir dönem için, ikinci kez başkan olur."Seçim"ler bütün muhalefet partilerince boykot edilir.Sandinista gerillaları bazı diplomatları,hükümet üyelerini ve Somoza ailesinden kişileri gerçekleştirdikleri bir eylem sonucu rehin alırlar.Somoza, Sandinistaların Fidye ve Siyasi tutukluların serbest bırakılması isteklerini kabul eder.

1976 Sandinistler içlerinde önderlerinden Carlos Fonseca Amodor'unda bulunduğu önemli kayıplar verirler.Katolik kilisesi halka yapılan baskıyı kınar.

1977 Ekim ayında, Sandinistler Ulusal Muhafızların Garnizonlarına bir baskın yaparlar.Kosta Rica'da gönüllü olarak sürgünde bulunan, Nikaragua'nın önde gelen bazı isimlerinden oluşan bir grup (Onikiler) yayınladıkları bir bildiri ile FSLN yi destekledikleriniı açıklarlar ve halkı Somoza'ya karşı ayaklanmaya çağırırlar.

1978

Ocak Burjuva muhalefetinin önde gelen isimlerinden (La Prensa Gazetesi yönetmeni ve UDEL'in önderi) Chamarro öldürülür.Bu olay üzerine, iş çevrelerinin çağrısı ile iki haftalık bir genel greve gidilir.

Şubat Masaya şehri civarındaki , bir kızılderili yerleşim bölgesinde Somoza'ya karşı ilk halk ayaklanması patlak verir.

Mayıs Geniş Muhalefet Cephesi (FAO) kurulur.

Temmuz "Onikiler" Nikaragua'ya dönerler.

Agustos Sandinistler Ulusal sarayı basarla ve içlerinde hükümet üyeleride bulunan 1000 kişiyi rehin alırlar.Somoza gerillaların siyasi tutukluların sebest bırakılması ve fidye isteklerini kabul etmek zorunda kalır. FAO'nun genel grev çağrısı Matagalpa şehrinde halk ayaklanır.

Eylül Halkın da ayaklanması sonucu,Sandinist gerillalar dört şehirde duruma hakim olurlar.Ele geçirilen bu şehirler, ağır bir hava bonbardımanından sonra Ulusal Muhafızlarca geri alınır.5000 kişi çarpışmalarda ölür.

Ekim Amerika Devletleri Örgütü (OAS), FAO ve Somoza arasında arabuluculuk yapmak üzere bir heyet yollar.

Kasım Yapılan uzlaşma görüşmeleri sırasında FAO yönetiminin Sandinist'leri devre dışı bırakma çabaları, içlerinde "Oniki"lerin de bulunduğu bir grup görüşmeleri terkeder. Kosta Rica, Nikaragua ile diplomatik ilişkiyi keser. OAS "İnsan Hakları" komisyonu Somoza rejimini şiddetle suçlayan bir rapor yayınlar.

1979

Ocak FAO 'dan ayrılan gruplar Ulusal Yurtsever Cepheyi (FPN) kurarlar.

Mart FSLN içindeki üç eğilim birleşik bir kumandanlık oluşturur.

Nisan FSLN Ülkenin kuzey kesimlerinde genel bir saldırı harekatına girişir.

Mayıs FAO ve FPN önderleri tutuklanır. IMF Somoza'ya 66 Milyon Dolar borç vermeyi kabul eder. Sandinist'ler kuzeyde bir şehri ele geçirirler ve nihai saldırıyı başlatırlar.

Haziran FSLN genel grev çağrısında bulunur.Muhalefet tarafından geçici hükümet kurulur.Meksika,Peru,Brezilya,Ekvator ve Panama Somoza yönetimi ile diplomatik ilişkilerini keserler. OAS'nın özel bir toplantısında Somozanın istifası için çağrıda bulunma kararı.alınır.Ay sonuna doğru Sandinistler 20 şehri ele geçirirler.

Temmuz Ulusal Muhafızların, Sandinistlerin elinde bulunan Masaya şehrini almak için giriştikleri saldırı durdurulur. FSLN başkent Managua'yı kuşatır. Somoza'nın diğer orta Amerika diktatörlerinden destek sağlama girişimi başarısızlığa 17 Temmuzda Somoza istifa eder ve yerine Kongre başkanı Urkuyo'yu vekil bırakarak ABD'ye kaçar. Urkuyo iktidarı geçici hükümete devretmeyi red ce çarpışmalar yeniden hızlanır. Ulusal muhafızlar Sandinistalar karşısında dağılırlar veUrkuyo da 48 saatlik başkanlıktan sonra ülkeyi terkeder. Sandinistler başkent Managua ya girerler

SİYASİ PARTİLER

PLN (Milliyetçi Liberal Parti): 1936'dan beri Somoza diktatörlüğünün resmi partisi.
PLI (Bağımsız Liberal Parti): 1946'da Somoza nın PLN 'sinden ayrılan bir gurup tarafından kuruldu.
PCN (Nıkaragua Muhafazakar Partisi): Kongredeki tek resmi muhalefet partisi. Somoza'nın PLN'sinin işbirlikçisi.

PCP (Demokratik Muhafazakar Parti): 1979 Martında muhafazekar partiden ayrılan bir gurup tarafından oluşturuldu. Somozaya muhalefet etti.
PSN (Nıkaragua Sosyalist Partisi): Moskova çizgisinde komünist parti 1944'de kuruldu.
PSC (Sosyal Hiristiyan Partisi): Hiristiyan Demokrat 1957'de kuruldu. 1978'de (sol) bir gurubun ayrılması sonucu bölündü. Ayrılanlar Halkçı Sosyal Hiristiyan Partiyi kurdular.
MDN (Nıkaragua Demokratik Hareketi): 1978 Şubat'ında kuruldu. Bankerlerin sözcülüğünü yapan bir burjuva partisi.

SENDİKALAR

CGT (Genel Emek Konfederasyonu) Komünist PSN ile aynı çizgide.
CNT (Nıkaragua İşçileri merkezi): Hiristiyan Demokrat PSC tarafından kuruldu.
CUS (Sendıkalar Birliği Konferedasyonu): Uluslararası özgür sendikalar üyesi.

MUHALEFET GURUPLARI

UDEL (Demokratik Kurtuluş Birliği) 1974'de, muhafazekar partiden ayrılan, Chamarra (muhalefet gazetesi La Prensa'nın yönetmeni) tarafından kuruldu. Çeşitli siyasi partileri ki bunların içinde PSN'de var ve iki sendikayı (CTN ve CGT) içeren geniş bir koalisyon.
LOS DOCE (Onikiler) Nıkaraguanın önde gelen 12 isminden oluşan bir gurup. 1977 Ekiminde gönüllü olarak sürgünde bulundukları Kosta Rıka'da, Sandinistlerin silahlı mücadelesini desteklediklerini açıkladılar. Ve halkı ayaklanmaya çağıran bir bildiri yayınladılar. Geniş kitleye sahiptirler. FSLN'nin Tercerista eğilimi ile yakın ilişki içindeler. Burjuva muhalefet ile Sandinist'ler arasında bağlantıyı sağlıyorlar. Bu niteliklerinden ötürü, emperyalistler hesaplarını açıkça kendilerinden yana olan burjuva güçlerinden çok onlar üzerinde yapıyor. Onların güç kazanmasını saglayamaya çalışıyorlar.
FAO (Geniş Muhalefet Cephesi): 1978 Mayısında geniş bir siyasal platformda, Somozaya karşı taktik ittifak olarak örgütlendi. UDEL'i, Onikileri, MDN'yi, UDEL'in dışında kalan siyasi partileri ve CGT'ye içine alıyor. 1978 Eylülünde ki ayaklanmadan sonra, Somoza ile yapılan uzlaşma görüşmeleri sırasında, yönetimin Sandinist'leri devre dışı bırkma eğili mi , Onikiler, PPSC, CTN, PCI, PSN ve diğer bazı gurupları cepheden ayırdı.

MPU (Birleşik Halk Hareketi) FSLN önderliğinde PSN ve 20 demokratik örgütün bir araya gelmesiyle, 1979 Temmuzda oluşturuldu. Somoza sonrası dönemin ana politika ve önlemlerini de kapsayan anti-Somoza demokratik programını oluşturdu.

FPN (Ulusal Yurtsever Cephe) FAO'dan ayrılan guruplarca 1979 Ocağında kuruldu. MPU, Onikiler, PPSL, PLI ve CTN üyeleri arasında. FAO'nun aksine geniş kitle tabanı var. Amerika tarafından empoze edilmek istenen "Somoza'sız Somazaizm'e" şiddetle karşı çıktı.

FSLN (Sandinist Ulusal Kurtuluş cephesi) yada Sandinistler.
1962'de Carlos F.Amador tarafından kuruldu. 1927 - 1933 tarihleri arasında Amerikan askeri müdahalesine karşı gerilla savaşı yürütmüş olan ilerici Augusto Cesar Sandino'yu örnek aldı. Başlangıçta kırsal bölgeri temel alan bir strateji izledi ve kırsal bölgelerde gerilla savaşı yürüttü. Giderek, şehirlderde de siyasi çalışma yapmaya yöneldi. 1975'te stratejik ve taktik konularda ortaya çıkan anlaşmazlık sonucu, "Uzun süreli halk savaşı" GPP ve "Proleter eğilim olarak ikiye bölündü. Üçüncü bir gurubun, uzlaştırma çabaları sonuç vermeyince "Terceristens ."Üçüncüler" yada " Ayaklanmacı" eğilim adı altında yeni bir gurup ortaya çıktı.

ÜÇ EĞİLIM

"Uzun süreli Halk Savaşı" GPP eğilimi:
Marksist. Kırsal bölgeleri temel alan uzun süreli bir yıpratma savaşını savunuyorlar. 1978 ve 1979 yılları Eylül - Mayıs, Temmuz ayaklanmalarında önemli rol oynadılar. Şu andaki önderleri Tomas Borge.
"Proleter Eğilim":
Marksist GPP ile silahlı mücadelenin kullanımı ve temel çalışma alanının tespiti konularında anlaşamıyor. Ülkede 1960'lardan sonra gelişen kapitalizmin sonucu, şehirlerde güçlü bir proleter potansiyel oluşturduğunu; şehirlere yönelik bir siyasi çalışmanın temel alınmasını savunuyorlardı. Bu eğilimde Ulusal Muhafızlara karşı 1978 Eylül'ünde verilen sillahlı mücadeleye katıldı. Üç eğilimin sayıca en zayıf olanı. Önderi Jaime Wheeloch.
Terceristans "Üçüncüler" ya da "Ayaklanmacı Eğilim":
Çoğulcu bir yapısı var. Marksist değil. Burjuva muhalefetle yakın işbirliğine dayanan bir ayaklanma stratejisi savundu. Hem ulusal (Onikiler ve diğer muhalefet güçleri) hemde uluslararası (Panama, Venezuella, Kosta Rıka ve Avrupa'lı Sosyal Demokratlar ca) düzeyde destekleniyor. Onikiler ile çok yakın ilişkileri var. Önderleri Danıel Ortega.
1978 ortalarından sonra, üç eğilimde "taktik beraberlik" olarak niteledikleri bir birlik oluşturdular ve 1979 Martında "Birleşik Ulusal Kumandanlık" kuruldu.

YENİ YÖNETİM

Geçici Hükümet 1979 Temmuzunda Kosta Rıka'da kuruldu. Özel sektörin, FSLN'in FPN ve FAO'nun temsilcilerinden oluşan geçici hükümet, kurtuluş mucadelesi sıransınma oluşan geniş güçler koalisyonundan oluşuyor.
Hükümetin üstünde 5 kişilik bir kurul oluşturuldu. Bu kurulda yer alanlar şunlar:
Alfonso Robelo (Sanayici, MDN'nin kurucusu ve FAD içinde önemli bir konumda.
Vıoletta Barrios de Chamorro (öldüren burjuva muhalefet önderi Pedro J.Chamorro'nun dul eşi.)
Sergıo Ramırez (Onikiler üyesi bir akademisyen)
Danıel Ortega (FSLN birleşik ulusal komutanluk üyesi ve Tercerıstas'ların önderi.)
Moısses Hassan (Akademisyen, MPU temsilcisi, FSLN'nin Tercerıstas eğiliminden.)
Rahıp d'Escoto (Onikiler üyesi, Dış İşleribakanı.)
Tomas Borge (FSLN'nin GPP eğilimi önderi, İçişleribakanı.)
Albay Bernandıo Larıos (eski Milli Muhafızlardan, 1978de Somuzaya karşı yapılmak istenen başarısız darbenin önderi, Savunma Bakanı)
Ricardo Coronel (Onikiler üyesi, Tarım Bakanı)
Carlos Tunnermann (ulusalÜniversitenin eski rektörü, Onikilerden, Eğitim Bakanı)
Ernesto Cardenal (rahip, şair ve FSLN'nin eski Gezici Elçisi, Kültür Bakanı)
Arturo Cruz (Amerika Devletleri Arası Gelişme Bankasında ekonomist, Onikiler üyesi, Merkez Bankası Başkanı)
Şu anda ülkede en etkün güç Sandinistler . Yukarıdaki tablodada ayrıntılarıyla görebildiğimiz gibi, Nıkaragua'da, Somozanın kovulması ortak hedefi sonucu oluşan ve birçok zıt unsuru bünyesinde taşıyan, özgül bir siyasi yapılanma hüküm sürmektedir.
İktidarın alınmasından sonra, bu yapılanma içindeki çelişkilerin giderek daha çok su yüzüne çıkması, sınıf mücadelesinin keskinleşmesi yönünde bir gelişmeye yol açacaktır. Uzun dönemde, içerdeki sınıf mücadelesi ve dış ortamın etkileri sonucu şekillenecek olan Nıkaragua'daki gelişmeler daha bir süre soru işareti olma niteliğini koruyacaktır

EL SALVADOR

Nikaragua'ya komşu El Salvador"da 15 Ekim'de uzun yılların diktatörü Romeo'ya -karşı bir darbe düzenledi. İlerici "reformist" bir görünümde iş başına gelen yeni 5 kişilik cunta "Romero'nun anarsiyi önleyemedıği için düşürüldüğü" açıkladı. Bu tanımlama dahi darbenini niteliği hakkında bize bilgi verebiliyor. Ama eklenmesi gereken birkaç notka daha var:
Birincisi: Yeni Yönetimin ABD, Kosta Rıka, Panama ve Venezuella tarafından hemen tanındığıdır.
İkincisi: Romero darbecilere karşı direnmemiş kendileriyle kısa bir görüşme yapmış ve Guetemala'ya geçmiştir.
Üçüncüsü: Burjuvazinin uluslararası sözcüsü ünlü "Ekonomist dergisi darbeyi sevinçle karşılamış ve "Solcuların halkı peşlerinden çekecek hiç bir sloganı kalmamıştır. Yeni hükümete karşı direnmek anlamsızdır" diyerek darbenin "sol"culuğunun neye yaradığını açıkca ifade etmiştir.
El Salvador'daki gelişmeleri kesinlikle Nıkaragua'dan ayrı düşünemeyiz. ABD Emperyalizmi Nıkaraguada başına geleni tekrar yaşamak istememektedir. Ve El Salvador'da Romero'ya karşı yürütülen silahlı mücadelenin bir halk ayaklanmasına yol açmasından korkmaktaydı.Nitekim daha Ağustos ayında Amerika basınında El Salvador halkının yükselen mücadelesini kabul edilebilr alanlara aktarabilecek, merkezden kaynaklanan bir darbenin tek çıkış yolu olduğu savunuluyordu.
Romero diktatörlüğü sırasında sık sık yapılan "gizli" seyahetlerle ABD yeni bir politikayı hayata geçirmeye çalıştı. Bu Romero'ya karşı var olan genel muhalefet hareketini parçalamaktı. Çünkü Nıkaraua'da özellikle "Onikiler" kanalıyla yaratılan geniş cephe (Burjuva muhalefetten Sandinistlere kadar) devrimin başarısında önemli rol oynamıştı.
El Salvador'da silahlı mücadele yürüten gurupların - ki 3 temel guruptan bahsetmek mümkündür ve bunların en güçlüsü Devrimci Halk Blokudur - gerek kendi aralarında gerekse burjuva muhalefetle (ki bu da özellikle kilisenin önderliğindedir) ilişkilerinin son derece zayıf ve kopuk olmasından da yararlanan ABD bu genel muhalefeti parçalamayı başarmış görünüyor.

Darbenin tıpkı bizdeki 12 Mart muhtırasını andıran demokrat, reformist havası silahlı mücadele saflarında dahi bulanıklık yaratmış, guruplardan biri silahlı mücadeleye son vermiş fakat sonra bu
Darbenin tıpkı bizdeki 12 Mart muhtırasını andıran demokrat, reformist havası silahlı mücadele saflarında dahi bulanıklık yaratmış, guruplardan biri silahlı mücadeleye son vermiş fakat sonra bu kararını değiştirmiştir.
Silahlı mücadele yürütenler bu darbeyi kendilerine karşı yapılmış bir hareket olarak değerlendirdiler ve halkı "Romeosuz Romeo." olarak adlandırdıkları yeni yönetime karşı ayaklanmaya çağırdılar. Bir kaç şehirde somut bazı başarılar elde edildi.Ama bu çağrı halkı ayaklanmaya kazanmak için yeterli olmadı. Nedeni özellikle silahlı mücadele dışındaki diğer muhalefet unsurlarının cunta ile uzlaşmaya çalışmaları idi.
Yeni Askeri Cunta halka birçok vaatlerde bulunuyor : genel aftan, sansürün kaldırılmasına ve toprak reformuna kadar uzanan bu vaatlerin gerçek anlamı zamanla açığa çıkacak yeni yönetim silahlı güçlerden de sılahları bırakmalarını talep ediyor. El Salvador'daki silahlı mücadelenin en güçlü kanadı olan Devrimci Halk Bloku'nun önderi Julıo Flores ise darbeden sonra kendisi ile yapılan bir röportajda BPR(Devrimci Halkın Bloku) ile yeni yönetim arasında bir ateşkesin sözkonusu olmadığını ve silahlı mücadelenin sürdürüleceğini açıkladı. Yeni yönetime ise vaadlerine ilişkin bir aylık süre tanıdı. "Amerikan yardımı" ile gerçekleştirilen Nıkaragua benzeri bir gelişmeyi önlemeye yönelik bu ilerici darbe burjuva muhalefetin desteğini alarak başarıya ulaştı. Özellikle kilise muhalefetini kazanmak için sivil unsurları da bünyesine almaya çalışan cunta; Cizvit Üniversitesi Rektörünü yönetime alarak bu konuda ilk adımı attı (Ki bu zat aynı zamanda sosyalist Enernasyonal üyesi bir sosyal demokrat partiye bağlı.)
Oluşturulan yeni hükümette Sosyal Demokratlardan, Hristiyan Demokaratlara; özel sektörün temsilcilerinden Moskova çizgisindeki Salvador Komünist partisine kadar uzanan geniş bir siyasal koalisyondan oluşmaktadır.
Öte yandan mevcut hükümet; şu anda El Salvador da iktıdarı elinde tutan 14 ailenin bir darbe hazırlığı içinde olduğu tehdini ileri sürerek ayakta kalmaya çalışıyor. Salvador komünist partisi de bu gerici darbe tehtidi (!) karşısında "ilerici" darbeyi koşulsuz destektliyor (San Salvador kardinali bile cuntaya karşı komiünist partisinden daha eleştirel bir tavır almıştır.
Bu konuda gelşmeleri en iyi zaman gösterecek. Biz Devrimci Halk Bloku'nun bazı sözleri ile bu konuyu noktalıyalım:
"El Salvador'da gerçek bir değişiklik ancak diktatörlüğün baskı aygıtına, ve Oligarşiye karşı verilecek bir mücadele sonucu gerçekleştirilebilir."

ALMANYA'DA DE

DÜNÜ BU

GİRİŞ

" Gerçek bir davaya olan inancın kaybedilmesi bir kural değil ender bir istisnadır " diyor Lenin. Yılgınlık ve dağınıklığın alabildiğine egemen olduğu ortamda; devrimci mücadeleye olan inançlarını kaybetmeyen unsurlar yine biraraya geldiler. Özellikle Almanya'ya yönelik (bura sorunlarını ele alan) bir çalışmanın gerektiği, üzerinde anlaşılan bir konuydu. Fakat bu toparlanma çabası önemli eksiklikleri içeriyordu. Ve bu eksiklikler yeni bir dağılmaya yol açtı. Bunları şöylece sıralamak mümkündü:

a- Bu tartışmalar son derece kısıtlı bir çevrede sürdürülüyor du; ve geniş yığınlar bunun dışında tutuluyordu.

b- Türkiye'ye yönelik siyasi bir tercih yapılmıyor; genel olarak THKP-C'ci olmak' la yetiniliyordu.

c- Bu tercih önce "tepe"deki bazı kişiler arasında yapılacak sonra tabana kabul ettirilecekti. (Kitleler bir nevi bazı üstün rütbelilerin verecekleri işarete göre hareket edecek koyun sürüsü olarak görülüyordu)1

Ve bu tartışmalar da çok anlamsız bir noktada takıldı kaldı." Türkiye mi temeldi; Almanya mı?". Zaten son derece sınırlı kişilerin tartışma hakkına sahip oldukları bu imtiyazlı kesim tartışması, Almanya daki gelişmeler önünde önemli bir engel haline gelmeve başlamıştı.Belli bir grup arkadaşın anlamsızlaşan bu ilişkilerin dışına çıkmasıyla da bu yapı dağıldı. Zaten kendi yazdıkları bir yazıda "Acaba dernek çalışmasını da gerektiğince yaptığımız söylenebilirmi ? Hayır. Çünkü o çalışmaları yönlendirecek siyasi önderliğe sahip değiliz." denerek kendi durumlarını çok iyi tesbit etmişlerdi. Üst düzeyde (!) bu tartışmalar sürerken alt düzeyin (!) yani (olumlu bir tesbit olarak yapılan kitlelere açılma çabasının ürünü) derneklerin durumu nasıldı.Yılgınlık, bıkkınlık büyük bir moral bozukluğu...Birçok şehirde derneklerin kapanıp kapanmaması tartışması yapılıyordu. Ve birçok militan ve iyiniyetli unsur" biz kimiz?, neyiz?; ne yapmak istiyoruz" sorusunu soruyordu.2 Çünkü hiçbir siyasal tercih yoktu. Ne yapılması gerektiği gerçekten bilinmiyordu.Genel olarak "Cepheci" geçiliniyordu.Bu ise gerek Türkiye gerek Almanya özeli açısından son derece yetersiz ve anlamsız kalıyordu.Hele hele kitle örgütlerinde yaratılması gereken sosyalist demokrasi anlayışı yerine, Yönetimde dahi görev almayan bazı "şefler"in belirli aralarla görünüp talimat vermesi anlayışının ağır basması, dernek tabanlarında doğal bir tepkiyi de beraberinde getiriyordu.Özellikle "kullanıldıkları" izlenimine kapılan birçok işçi bu çalışmalardan uzaklaşıyorlardı.

Bu son derece olumsuz örgütlenme anlayışının sonuçlarını bugün bile yaşamaktayız. Kollektif tartışma, kollektif üretme, kollektif yönetim ilkesini hayata geçirmekte güçlüklerle karşılaşıyoruz. Eskiden yaratılan Şef'ten emir alan, alt memura emir veren bürokratik devrimcilik eğilimlerini aşabilmiş değiliz.

Bizlerin işte henüz dağınık olan bu çevreleri toparlama aşamasında üzerine gittiğimiz iki temel konu vardı.Birincisi Türkiye'ye yönelik herhangi bir siyasal tercihin yapılmamış olması ve genel THKP-C 'cilik anlayışının yanlışlığı ve "gericiliği" ikincisi böylesi bir tercih yapılmış olsa dahi sorunun eksik konulmuş olacağı, bura özeline ilişkin belli bir çalışma anlayışının geliştirilmesi gerektiği.

Türkiye'de 1973 lerden sonra yaşanan, yenilgi sonrasının bozuma uğratıcı etkisinden uzaklaşma ve belli ayrışmaların sonucu ortaya çıkan saflaşma genel THKP-C 'ci olmak gibi bir şeyi son derece anlamsızlaştırdı. Devrimciler genel bakış açıların da, o günkü somut sorunlara çözüm getirme temelinde ayrışırlar. Bu anlamda Türkiye devriminin çeşitli sorunlarına çözüm getirmek iddiasındaki, THKP-C 'nin parçalanmasıyla ortaya çıkan çeşitli akımlar sınıf savaşının o günkü şartlarında farklı farklı mevzilenmişlerdi.. Dolayısıyla genel bir THKP-C 'cilik anlamsızlaşmıştı. Sorun var olan guruplardan herhangi birinin Türkiyenin o günkü sorunlarına doğru çözüm getirip getirmediği idi.Dolayısıyla Türkiye'ye yönelik bir tercihte guruplar üstü kalmak,bu guruplardan biri yanında yer almamak son derece yanlıştı.Üstelik bizim açımızdan böylesi bir bakış açısı Türkiye'ye yönelik görevlerimizi, sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getirmede bir engel teşkil ettiği için gerici bir konuma denk düşüyordu. Bu ortadan kaldırılmalıydı.İkincisi Türkiye'ye ilişkin bir tercih (elbette bir süreç sorunu olarak) buradaki "özel"durumuda ele almak ; işçilerin somut sorunlarına doğru çözümler getirmekle de kendisini tamamlamalıydı.

Ama bu konuda yeni bir engel çıkıyordu karşımıza.Almanya' daki Türkiyeli işçileri örgütlerken Almanya mı Türkiye mi temel alınacaktı ? Son derece karışık bir kafa yapısının ve teorik düzey düşüklüğünün ürünü olan bu tartışma garip bir ikilem üzerinde sürüyordu.Türkiye temeldir diyenler Almanya' yı basit bir cephe gerisi olarak görüyorlar ve Almanya'daki işçilerin somut sorunlarıyla uğraşmak yerine kafalarını kuma sokmayı tercih ediyorlardı. Almanya temeldir diyenler ise Türkiye devrimi meseleleri "tali"dir diyorlardı.(İşin ilginci Almanya devrimi esastır diye birşey demiyorlardı) Bu bakış açılarının yanlışlığının ve milliyetci temellerden kaynaklandığının eleştirileri " GÖRÜŞLERİMİZ " yazısında yeterince yapıldı. Ama burada "Almanya temeldir" diyenlerin Türkiye' ye yönelik görüşlerini ve teorik düzeylerini gösterebilme açısından birkaç alıntı daha yapmakta yarar var. Şöyle diyorlardı:

"Almanya'daki Türkiyeli devrimcilerin örgütünün temel ideolojık bağı emperyalizm tahlili ve Almanya koşullarının çözümlenmesi olacaktır.Türkiye ile ilgili ideolojık ayrılıklar tali bir sorundur... Türkiye devrimci hareketi ile olan ıdeolojık bağ ise emperyalizm tahlilidir." Hatta bu arkadaşlar hızlarını alamayarak Almanya'da bir siyasi parti dahi kurmayı düşündüler: "Alman yasaları , yabancıların siyasi parti kurmasına engeldir......Devrimci bir örgütün kurulmasına subjektif bir takım nedenler de engel olmaktadır.Bu nedenle partinin işlevlerinin önemli bir kısmını diğer türden örgütlenmeler üstlenmek zorundadır."

Türkiye'den kaynaklanmayan (Türkiye devrimi temelinde örgütlenmeyen) ama Almanya da devrim yapacağını söylemiyen(o kadar desteksiz atmaktan çekindiler herhalde) sadece yabancıları temel alan bir parti? Ne yapacak ? Öyle ya Marksizmde temel sorun iktidar, devrim sorunudur. Hangi iktidarı devireceksin ? Nerede devrim yapacaksın ? Türkiye devrimi diye bir sorun olmadığına göre geriye Almanya'da devrim yapmak kalıyor. Alman proletaryasının yapamadığını belki onun yerine bu yabancıların partisi yapar ! Ama bunu da yapacaklarını söylemiyorlar.Çünkü Alman proletaryasına ayıp olacağını bilmektedirler. O halde niçin bunca komedi..... "GÖRÜŞLERİMİZ" adlı yazıda da kısaca belirttiğimiz gibi biz kendi ülke (Türkiye) devrimi için burada Türkiyeli işçileri örgütleyen devrimciler olarak bura işçilerinin somut sorunlarını mutlaka (bir program doğrultusunda) çözmek zorundayız. Özetle belli bir tartışma dönemi sonucu tüm bu teorik kafa karışıklıklarının üstesinden gelinmiş ;

a- Türkiye'ye ilişkin bir tercih sağlanmış,

b- Bura sorunlarına ve görevlerimize ilişkin bir temel bir perspektif sunulmuştur.4

Sorun tabii salt bu teorik keşmekeşin üstesinden gelmek değil; aynı zamanda var olan örgütsel keşmekeşinde üstesinden gelebilmekti.Özellikle dernekler düzeyinde var olan dağınık örgütlenmeleride toparlayabilmek ve Almanya'da demokratik bir alternatifi yaratabilmek...Acil sorun buydu. Ama böylesi bir toparlanma eğer asli olan siyasi toparlanmanın bir parçası olacaksa nasıl ele alınmalıydı ? Ve siyasi örgütlenme ile olan ilişkisi nasıl dı ?

YENİ DÖNEM VE GÖREVLER:

"Gerek çalışmaların bundan sonra yönelmesi gereken hedefler; gerekse içine girilmesi gereken örgütlenme itibarıyla yeni bir döneme girildiğini söylemek yanlış olmayacaktır."

Bu dönemde bizler açısından en önemli sorun sağladığımız genel siyasi birlik etrafında nasıl bir çalışma anlayışına sahip olmamız gerektiği ve buna uygun olarak nasıl örgütleneceğimizdir. Siyasi hareketimizin bu konuda yapmış olduğu temel tesbitler bize burada da yol gösterecek bir niteliktedir.Buradaki çalışmalarda da esas alınacak olan ve unutulmaması gereken şey " *En geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışması*" dır.Bu anlayış en geniş kitlevi faaliyetler içinde yaratılan en ihtilalci ilişkilerden oluşan bir örgütlenme prensibini içerir. Yığınlar neredeyse orada olmalıyız. Sınıf savaşının bütün biçimlerinin içinde var olabilir; günlük hayatta karşılaşılan her türlü sorunu doğru çözebilirsek kitleleri örgütleyebiliriz.

/RİMCİ ÇALIŞMA

ÜNÜ YARINI (2)

Yığınlara inmeyi,yığınları örgütlemeyi başarabilmek ancak bunu örgütleme yeteneğine sahip unsurların varlığı ile mümkündür. Ve bu unsurlar yıne bu mücadelenin içinden çıkacaklardır. 'Devrimin tek umudu 'kalabalıktır' ancak bu kalabalığa önderlik edebilen (lafta değil fiiliyatta) bir devrimci örgüt ..... savaşabilir.Bütün bunlar bu işin alfabesidir.'' diyor Lenin. Evet bizim önümüzdeki sorun bu alfabeyi okuyabilmektir.Bu işi yapabilmek için Almanyadaki görevleri ve yığınları nasıl örgütleyebileceğimizi, bunun araç ve gereçlerini doğru tesbit etmek gerekiyor.

Siyasi ilkelerimizin doğru olmuş olması eğer onlar yığınlar indinde ses bulmuyorsa hiçbirşeydir.Tarihte birçok doğru siyasetler yığınları örgütlemeyi beceremediği yığınlara ulaşmanın araç ve gereçlerini örgütleyemediği için bozuma uğramıştır. O halde yığınlara nasıl ulaşacağız. Onları nasıl örgütleyeceğiz. Ve en önemlisi bu örgütlenmeler sürecinde kadro örgütlenmesi sorununu nasıl ele alacağız.Belirtilmesi gereken ilk nokta, Almanya açısından da yaratmak zorunda olduğumuz siyasi örgütlenme ve bunu saran kitlevi örgütlenmeler ağının örgütlendirilişini birbirinden ayırmamızın şart olduğudur.Ama bizim açımızdan burada da temel olan kadro örgütlenmesini (ayrı bir örgütlenme olmasına rağmen) yığın mücadelelerinin dışından geçecek bir süreç olarak görmemek, gerekmektedir. Kadro ların yetişmesi ve yönlendirilmesi bütünüyle sınıf mücadelesinin gelişimi tarafından koşullandırılır. Yukarıdan aşağıya bir insiyatifle bir araya gelen devrimci unsurların ilişkilerinin boyutunu ve biçimini sınıf mücadelesinin gereklerine cevap verecek biçimde tutmak zorundayız. Yani kadroların yetiştirilmesi ve onların örgütlendirilmesi bir süreç sorunu olarak ele alınmalıdır. Almanya'da yetişecek kadrolar burada mücadele etme ve bura şartlarında işçileri örgütleyebilme ve hertürlü diğer görevlerin üstesinden gelebilme yeteneğine sahip olmalıdırlar. O halde evlerde kitap okuyarak hayattan kopuk kadro yetiştirilemiyeciğini bir daha vurgulayalım. Bize evlerde Marksı, Lenini ezberleyen insanlar değil, iş yapan insanlar lâzım. Marksizmin gevezeleri değil; günlük pratik işler peşinde koşabilecek insanlar lâzım. En ufağından en büyüğüne kadar hiçbir görev ayırımı yapmaksızın yığınları örgütleyebilecek insanlar lâzım.5

Böylesi insanlar da ancak günlük mücadelenin içinden çıkacaktır.O halde bura da da gerçekten daha sağlam daha disiplinli bir örgütlenme yaratmak istiyorsak daha çok çalışmak, daha çok koşturmak, yığınları örgütlemeye onlara ulaşmaya daha çok çaba harcamak zorundayız. Ve yaratılan kadro örgütlenmesi yığın mücadelesine daha iyi önderlik edebilecekse; onu ileri götürüp geliştirebilecekse doğru olacaktır. Ama bugün aktif olarak çalışan arkadaşlarımızın ne kadarı işçilerimizin problemleri hakkında bilgi sahibidir. Burada işçilerimizin Eğitim, Emeklilik, gerici yabancılar yasası, sendikalar gibi onlarca problemi vardır.Bu işçileri örgütleyebilmek ancak onların bu ıztıraplarına çözüm getirebilmekle mümkündür.Bugün ne kadarımız bu sorunları bilmekteyiz. Örneğin sendikal çalışmaları sistemleştirip yürütmek istiyoruz, ne kadarımız bu sendikaların yapısı ve işleyişi hakkında bilgi sahibiyiz, kendi aramızda tüm diğer görevlere de ilişkin sistemli bir uzmanlaşma konusunda hangi somut adımları atabildik ? Demekki kadro çalışmasında önemli eksiklikler taşıdığımız ortadadır.Devrimci faaliyetin örgütlendirilmesinin can damarı olan kadro faaliyetinde henüz çok başlardayız.Kadrolar doğru olan siyasi tesbitlerimizi yaratıcı bir tarzda yorumlayan ve onu devrimci bir insiyatif anlayışla tabana kavratan yani o teorik tezleri pratiğe geçiren kişilerdir. Ama bizde hala sistemsiz çalışma egemendir.Dağınık ilişkileri yeterince toparlayabilmiş değiliz.En önemlisi kollektif yönetmeyi hala hayata geçiremiyoruz.Sorumluluk duymak, insiyatif kullanmak yerine tembellik yapıyoruz.Ama tüm bunların aşılması şarttır.Defalarca oturmuşuz görev bölümü yapmışızdır.Ama hep biliriz sonra herkes kendi görevini unutmuş gitmiştir.Yeniden oturulur yeniden görev dağıtılır ve bu böyle sürer gider..

Bu da gösteriyorki görev dağılımını yapmak yetmez,görevi yerine getirmek şarttır. Bu da yetmez o görevin yerine getirilip getirilmediğini kontrol etmek şarttır. En önemlisi hareketimizin başlangıç aşamasında her arkadaş çok şeyin yeni olduğunu bilerek yeni ilişkiler kurmak,yeni yörelere uzanabilmek konusunda insiyatif kullanabilmek zorundadır. Faaliyetlerimizde sistemsizlikten dağınıklıktan, daha sistemli daha kollektif çalışmalara dönmek zorundayız.'' En kötü planlı çalışma,en iyi plansız çalışmalardan daha iyi sonuçlar yaratır '' Herkesin her işin peşinden koştuğu dağınık ilişkilerin yerine yeni ilişkileri , belli kişilerin belli görevleri yerine getirmesi, sistemli bir işbölümü anlayışını hayata geçirmeliyiz. Sorumsuzluk,alınan görevi yerine getirmemek,sürekli mazeretler aramak, sadece verilen işi yapan memurlara benzemek gibi tehlikeli ve yanlış eğilimlere son vermeliyiz. Hem Türkiyede uğruna onlarca insanın şehit düştüğü bir hareketin militanı olduğunu söylemek,hem de tüm vakti gevezelik ve lak lakla geçirmek.. İşte bu eğilimlere tahammül edilemez. Uğruna mücadele ettiğimiz siyaset bizden birtek şey istiyor. Daha çok koşmak,daha çok çalışmak, daha bir azimle daha ileriye bitmeyen bir enerji ile atılmak..

Almanya özelinde , kadroların yaratıcı , keşfedici olması çok daha büyük önem taşıyor.Hep beraber kafa yormak,hep beraber sorumluluk hissetmek zorundayız. Kadro bulunduğu yeri yakan, (yaratan) bir kıvılcım gibidir.Oysa birçok yörelerde faaliyette bulunan arkadaşlar, dışardan rüzgar esince parlamakta sonra sönmektedirler. O halde:

1- Ortak bir disiplin,hesap alıp hesap veren sorumlu bir ilişkiler bütünü (görevlerin sistemli dağıtıldığı)

2- Sürekli gelişen, yeni ilişkiler kuran; kendisini ve çevresini geliştiren, iş yapmak için dışardan yeni emirler beklemiyen tüm çalışma alanlarına müdahele edebilen bir yapılanma şarttır.

3- Sadece görevlerin sistemli dağıtımı değil bu görevlerin yerine getirilip getirilmediğinin kontrol edilmesi ve bu kontrolün örgütlendirilmesi şarttır.

Sorunun bu en önemli yanının yani ''kadro'' sorununun (ki Almanya'da da gerçekten en büyük sorunumuz budur) aşılabilmesi, çözülebilmesi doğrudan siyasi hareketimizin gelişmesine bağlıdır. Hareket kadroları yaratır, kadrolar hareketi yürütür ve ilerletir. Bu diyalektiği hiç unutmayalım.

Almanya'da siyasi bir hareket olarak ortaya çıktığımız günden beri bu temel prensipler doğrultusunda hareket ettik. Yani temel olan, esas olan siyasi bir örgütlenmenin yaratılması ama bu örgütlenmenin Almanya'daki pratik mücadelenin dışında değil, ona müdahele eden ve yönlendirebilen bir niteliğe sahip olması... Bu pratik gelişmeye, en can alıcı noktasından müda hele demektir. günümüzde bunun anlamı siyasetimizi Yığınlara götürebilecek en önemli amaçlardan biri olan kitle derneklerinin toparlanması,merkezileştirilmesidir. Almanya şartları incelendiğinde sol güçlerin dağınıklığı, işçilerin politik bir güç olarak bu toplumda seslerini duyaramadıkları, tutarlı bir anti-emperyalist anti- faşist alternatifin olmadığı gözlenecektir.O halde bu güçlerin toparlanması; en geniş bir alternatifin yaratılabilmesi önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Bunun yolu var olan kitlevi örgütlenmelerin toparlanabilmesinden;belli bir merkezileşmenin yaratılabilmesinden geçecektir.

Sınıf mücadelesinin oldukça evrimci biçimlerde geliştiği Almanya'da işçilerimizin örgütlenmesinin demokratik biçimleri oldukça önem kazanmaktadır.Almanya'daki işçilerin problemleri ve bu problemlerin çözülmesi doğrultusunda bir birliği yaratmak yerine sadece kendi dar çıkarlarını düşünen ve bu yüzden işçi hareketinin birliğine büyük zararlar veren ATİF ve FİDEF gibi örgütlerin dağıttığı bu devrimci unsurların birliğini yaratmak şarttır. O halde '' FEDERASYONLAŞMA '' önümüzde somut bir pratik görev olarak durmaktadır. Böylesi bir federasyonlaşma sadece bizim siyasi görüşümüzde olan insanların değil, tüm anti- faşist , anti- emperyalist unsurların birliğini sağlamaya yönelik olmalıdır.

Demokratik platformda yaratılacak bu alternatifi belirli çalışma anlayışlarının hayata geçirilmesiyle mümkündür. —▷▷

Birincisi,özellikle var olanların aksine bu faliyetlerin, alabildiğine geniş olması, en geniş tabanı somut pratiğe çekecek şekilde örgütlendirilemesi gerekmektedir. Bu da derneklerde calışan tüm unsurlara söz hakkı tanıyan bir demokrasi anlayışı ile mümkündür. Sosyalist demokrasi ancak derneklerde var olan ve çalışan (Dernek faliyetini baltalamak değil biraz daha ileriye götürmek isteyen) tüm unsurların, tartışmaya, yönetmeye katılabildiği ölçüde yaratılabilir.

Ancak böylece kollektif tartışabilir, kollektif üretebilir, kollektif yönetebiliriz. Bu prensibi hiç unutmayalım.

İkincisi ulaşabildiğimiz tüm araç ve yöntemlerle işçilere ulaşmaya, onları örgütlemeye calışmalıyız . Mücadele biçimlerini önceden " iyi" veya "kötü" diye tasnif etmeden, ilke olarak hiç bir mücadele biçimini reddedmeden,somut şartlara ve gücümüze uygun düşen, basitten karmaşığa tüm biçimleri kapsayan bir çalışma anlayışını hayata gecirmeliyiz. Dernek tipi örgütlenmeler yanı sıra bu dernek bünyesinde veya ayrı belli bir siyasi disiplinin kontrolünde çeşitli diğer mücadele biçimleri geliştirilmelidir. Sendikalara girmek, sendikalarda mücadele etmek bunlardan bir tanesidir.

Alman kuruluşlarıyla somut ortak eylem ve örgütlenme biçimleri geliştirmek gerekir. Özellikle faşist gelişmelere karşı (Ülkü Ocakları'na ve Alman faşistlerinin ortak faliyetlerine) ortak anti-faşist komitelerin yaratılabilmesi ve dışımızdaki tüm ant i-faşistlerin bu mücadeleye çekilebilmeleri şarttır. Bu alabildiğine geniş ilişkiler ağını yaratabilirsek bu ağın icinde kendi kadro örgütlenmemizi en iyi şekilde inşa edebiliriz.

Fakat tüm bu geniş çalışmalar ağının organizesi, ilişkilerde aşırı bir liberalizim, gevşeklik olarak anlaşılmamalıdır. Özellikle geçmişte yaratılan o katı disipline tepki olarak gelişen aşırı legalizmin sistemli olarak ortadan kaldırılması şarttır.

Üçüncüsü en geniş bir idolojik tartışmanın yaratılması, çeşitli düzeylerde sistemli eğitim faliyetlerinin organizesi Bu a) Özellikle dernekleri sıradan lokallere çeviren anlayışa karşı, yığınları bilinçlendirmek açısından , (Bu anlayış özellile ATİFve FİDEF örgütlenmelerinde eğemendir. Politikayı derneklerde ne kadar az yaparsak o kadar çok kişi gelir denilmektedir. Unuttukları bu anlayışa en uygun örgütlenmenin Kahvehane- Gasthaus- açmak olduğudur.) b) kendi iç eğitimimizin tamamlanması açısından şarttır.

Eğer işçilerimizin burada var olan problemlerine doğru çözümler tirebilir,en geniş anti-faşist toparlanmayı sağlayabilirsek Türkiye ye devrimine ilişkin görevlerimizi yerine getirebilecek şartları elde ederiz. Burada politik bir güç olabilirsek ülke devrimimizin propagandasını en geniş şekilde iyi yapabiliriz.

SON SÖZ

Eğer gercekten inanır gercekten başarmaya çalışır ve bunu başarmayı gerçekten aklımıza koyarsak,en devrimci ilişkilerin çekirdeğini oluşturduğu geniş kitlevi örgütlenmeler ağıyla çevrili devrimci bir örgütlenmeyi burada da yaratabiliriz. Bunu başarmamak için hiçbir neden yoktur. Ve buradan Tü - kiye'deki devrimci mücadeleye daha fazla yardımcı olmak; yolunda geniş insanların kanlarını canlarını verdikleri Devrimci Yolumuzu daha ileriye götürmek istiyorsak bunu yapmaya mecburuz.

" Bu fedakarca mücadele ederek hayatlarını ortaya koyan ve üzerinde yaşadığımız toprakları kanlarıyla sulayan yüzlerce şehit yoldaşımıza ve onların bir parçası haline geldikleri emekçi ve yoksul haklarımıza karşı bir namus,borcumuz, tek yaşam gerekcemizdir. Bunu mutlaka başaracağız"

DİPNOTLAR:

1) Bu olayı en çarpıcı şekliyle Berlin deneği yaşadı. Dernek üyelerinin özellikle Türkiye'ye yönelik tercihleri itibarıyla"acele" etmeleri ve bazı "üst kademelere " " kazan kaldırarak " DEVRİMCİ YOL siyasi hareketi saflarında yer almaları ; bu " üst rutbelilerin ", (başlangıçta bizde DEVRİMCİ YOL' cuyuz demelerine rağmen) dernekten ayrılmalarına yol açtı.

2) Bu dönemde bu unsurlara moral vermek Devrimci çalışmanın önemli bir ögesini oluşturuyordu.

3) Gerçektende o sırada derneğe ve dernek ilişkilerine kullanılması gereken şeyler gözüyle bakılıyordu. Ve derneklere kullanacakları insanlara bazı talimatların dikte ettirilmesi için gidiliyordu.

4) Yabancı işçilerin Almanya ve Türkiye devrimleri açısından oynadıkları rol ; örgütlenme biçimleri üzerine somut önerileride içeren bir yazıyı önümüzdeki sayıda yayınlamayı düşünmekteyiz.

5) Birçok " Devrimcinin" derneklerde günlük nöbet tutmak, dernek süpürmek gibi işleri " ufak " bulduğu ; kendilerini "büyük " işlere adadıklarını biliriz. Böyleleri hep savaşacakları o korkunç günler üzerine konuşur dururlar. Böyleleri gerçekten son derece zararlı unsurlardır ve bizim böyle "büyük " kahramanlara ihtiyacımız yoktur.

YABANCILARA

Almanya'da kazanmamız gereken en önemli haklarımızdan bir tanesi "seçme seçilme hakkı" dır. Hessen eyaletinde bu konuda bizim de katıldığımız geniş bir komite oluşturuldu. Bu komite konuyla ilgili geniş bir broşür hazırladı. Aşağıda bu broşürün Türkçesini yayınlıyoruz.

Federal Almanya'da 4,2 Milyon yabancı çalışmakta ve yaşamaktadır. Bunların almanlarla aynı görevleri olmasına rağmen eşit haklara sahip değillerdir. Vergileri ve sosyal kesintileri almanlarla eşit düzeyde ö - derler. Fakat seçemezler, yani çevrelerinin düzenlenmesi kararlarına katılamazlar.

Özellikle burada doğmuş ve büyümüş genç yabancı kuşağının oluşturduğu 3 Milyon yabancının şimdiden Federal Almanyada kalmak istediği bilinmektedir.

Burada çalışan yabancılar göç etmişlerdir. Onlar bu toplumun bir parçasıdırlar. Ve şu anda sorumluluk duyan her politikacı da yabancıların daha fazla toplum dışına itilemeyeceğini bilmektedir. Federal Hükümet entegrasyonu savunmaktadır. Fakat haklar ve olanaklar getirmek, birilerine lutufta bulunmak demek değildir. Her vatandaş bazı haklara sahiptir ve o bu haklarını ciddiye alabilmelidir.

Bu nedenle, yabancıların yeni vatanları Federal Almanyada kamu hayatına aktif olarak katılmaları acilen gereklidir.

Bu doğrultuda ilk adım

Yabancılar İçin Yerel Seçim Hakkı

uygulanması olacaktır.

Ancak bundan sonra yabancılar sayıları ve oylarıyla bir güç olacaklar ve seçmen yığınları olarak politikacılar için değer kazanacaklardır. Alman politik partileri, böylece yabancıların çıkarlarını da hesaba katmak zorunda kalacaklardır.

O Yabancıların Seçme Haklarının nasıl işlediğine ait örnekler var mıdır?

Evet! İsveç 1976 yılında, en az üç yıl ülkede yaşayan bütün yabancılar için bu hakkı tanıdı. Milliyet ve konum ayrımı gözetilmeksizin. Demokratik bir ülkenin önemli temel haklarından olan, yabancı azınlıklar için de seçme hakkının Almanya'da da tanınması için İsveç'de edinilen olumlu deneyimler bizim için bu konuda başka bir neden olmalıdır.

Bundan başka: Hollanda da yabancı göçmenlere yerel seçimlerde oy hakkı verilmesini kabul etti. Diğer Avrupa ülkelerinin eğilimleri de yerel seçim hakkının tanınması yönünde.

Yabancılar için yerel seçim hakkı konusunda sorulan sorular nelerdir ve bunlar nasıl cevaplandırılır?

O Bir yörede yabancılar hangi konular hakkında karar verebilirlerdi ki?

Oturma ve çalışma hakkı konularındaki düzeltmeler Federal parlamento tarafından yapıldığından, yabancılara verilen yerel seçimlerde oy kullanma hakkı *onların ne işlerine yarardı?*

Bazı işlerine yarayabilirdi. Çünkü yabancıların karşılaştığı ve o yörede çözümlenebilecek birçok sorun vardır. Örneğin : Çocuk yuvalarının yeri ve düzenlenmesi sorunu, kreş sorunu, okullarda alınacak yeni önlemler, yerleşim bölgeleri ile ilgili sorunlar ve bu konudaki genel politika, çocuk bahçeleri sorunu, yabancılar için danışma büroları, gençlik merkezleri (düzenlenmesi ve sorumlu kişileri ile) kurulması, yabancıların derneklerinin desteklenmesi, belediye tarafından her milliyeten yabancılar için ayrı ayrı *yerlerin* hizmete sunulması, sağlık hizmetlerinin daha iyi *yerine* getirilmesi (örneğin; türkler için ebe bulundurul*ması), yabancılar dairesinin elindeki olanakların ne kadarını uygulama*da kullandığı konuları vs. vs.

O Ama yabancılar almanlara göre tamamen ayrı düşüncede değiller mi?

Yabancılar Almanya'yı tanımazlar.

Bu doğru değildir. Yabancıların bizim ilişkilerimizi gerçekten tanımaları için çok az şansları var. Bu nedenle kendilerini geri çekiyorlar ve kendi kendileriyle kalıyorlar. Eğer seçimler hakkında, yaşadıkları şehirdeki plan ve programlar hakkında yeterli bilgiye sahip olsalar ve bu bilgiler onlara anlayabilecekleri şekilde kendi ana dillerinde verilse yabancılar da çevrelerinde geçen olaylara ilgi duyacaklardır. Çünkü burada yaşamaktadırlar ve almanlar gibi sorunlar onları da etkilemektedir.

O Peki sonra yabancılar kendi aşırı partilerini kurmazlar mı?

Hayır, *kurmazlar. İsveç örneğinde* gördüğümüz gibi. Örneğin Hessen Eyaletinde parlamentoya girebilmek için bir partinin verilen oyların % 5 ini alması *gerekir. Örneğin Frankfurt'ta oturan* yabancıların oranı % 20 dir ama bu rakam bütün yabancı milliyetlerin toplamını gösterir. Ve her yerde olduğu gibi bu değişik milliyetten guruplar içinde de farklı politik partiler ve guruplar vardır.

Entegrasyon göçmen ülkede politik hayata katılmak demektir. Bu aynı zamanda var olan politik partilerle birlikte çalışmak demektir.

O Acaba seçimlerde aday olmak isteyen yabancılar da çıkacak mı?

Evet, mümkündür. Tabi ki alman partileri yabancı seçmenlere onların haklarını savunan kendi adaylarını göstermeye ilgi duyacaklardır.

O Fakat şimdilik birçok yörede yabancılar komitesi var. Neden yabancılar hala yerel seçim hakkı istiyorlar?

Evet, Yabancılar Komiteleri var. Fakat bunların karar verme ya da uygulama hakları yok. Yerel Parlamentolarda Yabancılar Komitelerinin söyledikleri sadece dinlenir. Yani bilgi verme şeklinde bir görevleri vardır. Yabancıları gerçekte temsil edemezler. Bundan başka, Almanya'da politik düşünce ve isteklerin oluşum süreci politik partilerce gerçekleştirilir. Bu durum bütün halk kesimleri için geçerli olmalıdır.

Bir şehirde oturan yabancıların, politikacıların vaadlerini gerçekleştirmelerini sağlayacak şekilde bir baskıları Yabancılar Komiteleri ile sağlanamaz. Sadece seçmen olarak baskı yapmak olanakları vardır. Oyları politik partiler için anlamlıdır.

O Yabancıların kendileri yerel seçim hakkı istiyorlar mı?

Anketlere göre Federal Almanya'da yaşayan yabancıların % 50 den çoğu yerel seçim hakkı istemektedir. İsveç'te örneğin yabancıların katıldığı ilk yerel seçimlerde yabancıların seçimlere katılma oranı % 60 idi.

Yabancılar çoğu zaman eleştiri görüşlerini belirtmezlerse bunun nedeni vardır.

Yabancılar için sert kanunlar vardır. Alman makamları ve halkı yabancılardan minnet ve uyum beklemektedir.

Bir yabancı ancak yeterli bilgiye sahip olduğunda yerel seçimler hakkında görüşlerini belirtebilir. Fakat birçoğu yabancıların olanakları ve hakları konusunda çok az şey bilmektedir. Çünkü:
Yabancılara Almanya hakkında bilgiyi kim vermektedir? Hangi bilgileri almaktadırlar? Hangi lisanda? Nerede?
Şimdiye kadar alman makamları tarafından Yabancılar için yerel seçim hakkı konusunda hiç bir şey yapılmadı.
Ve: Sürekli olarak ayrıcalık görülen ve kötü gözle bakılan bir ülkede bir insan o ülkeye, insanlarına ve politikasına ilgi duyabilir mi?
Hele sürekli olarak o ülkede geçici olarak bulunduğu ve uslu oturması gerektiği tekrarlanırsa? İnsanları tarafından çoğu zaman kendi değer

SEÇME VE SEÇİLME HAKKI VERİLMELİDİR.

yargıları, kültürü ve gelenekleri "ilkel" olarak değerlendirilen bir insanın o insanlarla ve ülkeleriyle ilgilenmesi rahatlatıcı olur mu?

Hayır. Böyle bir hava içinde hiç kimse eleştirilerini bildirmez ve çevresindeki olaylara karşı ilgisi gelişmez.

Bu yüzden ana dilde verilecek bilgi ve yabancıların almanlarla eşitliğinin sağlanması yabancılarda ilgiyi doğuracak ve entegrasyonu sağlayacaktır. Ve bu da almanların ve yabancıların birbirlerini daha iyi anlamasında ilk adım olacaktır.

○ Yabancıların kendilerinin talep etmedikleri bir şey yabancılara niçin verilsin?

Burada yabancılar memnun değiler mi? Maddi durumları burada iyi.

Federal Alman Yabancılar Kanunu yabancıların nasıl hareket etmeleri gerektiği konusunda çok sıkı kurallar tesbit etmiş. Yabancılar Kanunu ile ilgili talimatnameler ve Yabancılar Bürosunun uygulamaları birçok yasakları ve yasal olanları sürekli çok kısıtlı olarak yürütmektedirler. Fakat varlığını yitirmekten korkan her kişi suskunluğu tercih eder. Sürekli olarak oturma iznini kaybetmek ve ailece tekrar göçe zorlanmak korkusu yabancıyı ağzını kapamaya zorlamaktadır.

Görünen "memnunluk" genellikle korkudan doğar vebizim çok sıkı kanunlarımız sonucudur.
Bir şeyler talep edebilmek için söz söyleyebilecek durumda olmak gerekir. Bir şeyler söyleme olanağına da sahip olunması gerekir. İşte bu olanağa yabancılar sahip değillerdir. Seçme haklarının olması yabancıların suskunluktan çıkmaları için de ilk adım olacaktır.

○ Yabancılar niçin kendi ülkelerinde kalmıyorlar? Orada oy kullanabilirler?

Yabancı iş gücüne alman ekonomisinin ihtiyacı vardır. Bu iş gücü yurt dışından talep edilmiştir. Kendi ülkelerinde kendileri ve aileleri için geçim masraflarını karşılayamayanlar bu talebe kendi güçlerini sunarlar. Bu nedenle yabancıların kendi istekleriyle Almanya'ya gelmedikleri söylenebilir. Misafir de değillerdir, ya da hiç te misafir gibi davranış görmezler. Burada yabancı işçilerin karşılaştığı şekilde size davranılsaydı yabancı bir ülkeye gider miydiniz?

Yabancılar böylesi bir zorunluluk altında olmasaydı, dünya ekonomisi fakir ve zengin bölgelerin bulunduğu ve haksızca mal dağılımı şeklinde işlemeseydi yabancılar mutlaka kendi ülkelerinde kalmak isterlerdi.

○ Federal Almanya'da yaşayan yabancıların kendi ülkelerindeki seçimlere katılma hakları varmıdır?

Oy kullanmak için ülkelerine mi gitmeliler, yoksa oylarını Elçilik veya Konsolosluklar aracılığıyla burada kullanabilirler mi?

Evet, yabancıların çoğu en azından belirli seçimlere katılabilirler. Bazıları oylarını konsolosluklarda kullanabilir. Örneğin:

Ülke	Almanya'da oy kullanabilirmi?	Ülkesinde kullanabilir mi?
Yunanistan	Hayır	Oylarını Yunanistanda Kullanabilirler.
İtalya	Hayır	Oylar seçim bölgesinde verilmelidir. Oy kullanılmazsa seçmen kütüğünden isim silinir.
Yugoslavya	Hayır	Oy vermek Yugoslavya'da mümkündür.
Fas	Hayır	Parlamento seçimlerinde oy kullanmak sadece Fas'da mümkündür.
Portekiz	Evet (Parlamento seçimleri)	Oy kullanmak Portekiz'de veya Almanya'da mümkün. (Konsolosluklarda)
İspanya	Evet (Parlamento seçimleri)	Seyrek olarak oylar konsolosluklarda mektupla kullanılıyor. Alternatif: İspanya'ya gitmek ve orada oy kullanmak.
Türkiye	Hayır	Sadece Türkiye'de oy kullanılır. Önem verilmezse seçmen kütüğünden isim silinir.
Diğer milliyetler ve almanlarla evli olanlar	Hayır	Oy vermek çoğunlukla anayurtta mümkündür.

○ Artık yaşanmayan bir ülkede seçimlere katılmanın anlamı nedir?

1. Kalabalık bir ailenin her seçim için kalkıp ülkesine gitmesi çok zahmetli ve çok pahalı bir iştir. Yabancı işçilerin çoğu bunu karşılayamazlar.
2. Göç etmiş birçok yabancıya ülkelerindeki politika yabancılaşmıştır. Bu durum özellikle yerel politika için geçerlidir.
3. Anayurtta seçimlere katılmanın Federal Almanyadaki Yabancıların Sorunları üzerinde ya da Almanya'da yörelerde alınan kararlara bir etkisi olamaz. Fakat bu kararlar yabancıların somut ekonomik, sosyal, politik ve kültürel konumunu belirler.

Bu nedenle, burada çalışan ve yaşayan yabancıların yerel seçim hakkı olmalıdır.

Biz yabancılar için yerel seçim hakkının uygulanmaya konulması her şeyden önce yasal zorluklarla karşılaşıyor. Vatandaşlık sorunu bu konuda büyük rol oynuyor. Alman anayasasında seçme hakkı sadece alman olanlara tanınmıştır.

○ Yabancılar alman vatandaşlığına geçemezler mi?

Alman vatandaşlığı talep etmek kolay değildir. Yoksa bazı yabancılar alman vatandaşlığı için başvuruda bulunurlardı.
Fakat bu soru bazı problemleri de beraberinde getirmektedir.
1. Yasal şartlar şimdiye kadar yabancıların alman olmalarını zorlaştıracak biçimde kavrandı. Müracatların çok azı olumlu sonuçlandı.
Federal Almanya kendisini göçmen ülkesi olarak görmemektedir ve bundan dolayı alman vatandaşlığına geçmek isteyenlere karşı çekingen davranmaktadır.
2. Bundan kısa bir süre öncesine kadar "sürekli yerleşme isteğinde" olan bir yabancı sınırdışı ediliyordu.
3. Vatandaşlık değiştirme işlemleri bir yabancıya altından kalkılmayacak masraflara neden olmektadır.
4. Alman vatandaşlığına geçmek "yabancı olmak" durumunda çok az değişikliğe neden olmaktadır. Sadece Alman pasaportuna sahip olmak, herkese vatandaşlık için müracat edecek kadar avantaj sağlamamaktadır.
Çünkü yerli yabancı ayırımı günlük hayatta devam etmektedir.

5. Alman vatandaşlığına geçmek kolaylaşsa ve masraf sorunu da çözümlense bir kimsenin kendi ülkesinin vatandaşlığından çıkma kararını vermesi zordur. (Kendi ülkesinin vatandaşlığını terketmek alman vatandaşlığına geçebilmenin ön koşuludur)
Çünkü: Sahip olunan milliyetin kaybedilmesiyle birlikte keşiliğin bir kısmı da kaybedilir. Çocukluktan beri içinde yaşadığı ülke ile olan ilişkiler kopar. Anayurda günün birinde geri dönme ümidi kaybolur. Bütün bunlar insanın kökenini kaybetmesi sonucunu doğurabilir.

○ Genç yabancılar kuşağının alman vatandaşlığına geçebilmesi hakkındaki teklif üzerine neler denebilir?

Yani; İkinci ve üçüncü yabancılar kuşağı belirli şartlarda ücretsiz olarak yapılacak başvuru ile alman vatandaşlığına geçme olanağına sahip olsunlar. İşte o zaman b u yabancılar oy da kullanabilirler. Diğerleri kullanamazlar.

Bu doğru olur muydu?

Bu teklifin sadece genç kuşağa götürülmesi için ne yasal ne de insancıl bir neden vardır. Yabancı çocuklara yapılan böylesi bir teklifle anababa ve çocuklar arasına yapma bir ayrım getirmek ve böylece yabancı vatandaşları bölmek doğru olmazdı.

Gerçi burada büyüyen, anne ve babalarına göre ülkeleriyle hiçbir ilişkisi olmayan bu gençlere seçme olanağının verilmesi iyidir, ama bu olanak neden anne ve babalara da verilmesin? Yabancı çocukların kişilik sorunlarıyla güçlenen aile anlaşmazlıkları niye daha da fazlalaşsın?

Ve sonuç: Yerel Seçim sorunu ile ilgisi konusunda bu plan reddedilmelidir. Neden sadece yukarıda değinilen düşüncelerin sonucunda alman vatandaşı olmaya karar verenler oy kullanabilsinler? Neden birinci ve ikinci sınıf diye, yani alman pasaportlu ve seçme hakkı olan ve yabancı ülke pasaportlu beraber karar verme yetkisi olmayan yabancılar diye iki sınıf yabancı yaratılsın? Bu durum sadece yeni anlaşmazlıklar için bir temel teşkil edebilir.

Yıllarca burada yaşayan ve çalışması ve sosyal sigortalar vs. kesintileriyle bu ülkenin refahına katkıda bulunan bir yabancı, yaşlanınca belki ülkesine geri döner diye cezalandırılmamalıdır.

Yabancılar için yerel seçim hakkının tanınması çağdaş bir karar olmalıdır ve Almanya'da milli devlet devrinin tamamen geride kaldığı kabul edilmelidir. Seçme hakkı bütün yabancılar için geçerli olmalıdır.

Yasal sorunlar çözümlenebilinir. Çünkü kanunları insanlar yapar. Yabancılar için yerel seçim hakkının uygulanması ilk planda yasal değil p o l i t i k bir sorundur!

○ Yasal problemler nelerdir, bunlar gerçekten varmıdır?

Evet, vardır. Hukukçular bu konuyu tartışmaktadırlar. Bu, her şeyden önce anayasal bir sorundur. Çünkü anayasa seçme hakkını alman olma özelliği taşıyanlara öngörür.

Fakat söylediğimiz gibi bu sorun her şeyden önce politik bir sorundur. Politik düzeyde karar verilmeli, sonra hukukçular tarafından bu karara uygun düzenlemeler bulunmalıdır.

○ Hangi yabancı seçebilmelidir?
Hangi koşullar altında seçebilmelidirler?

Biz, herkes için eşit haklar ve eşit uygulama istiyoruz. Birinci ve ikinci diye iki sınıf yabancı doğmasından kaçınılmalıdır. Bu nedenle burada yaşayan bütün yabancılar için almanlarla aynı koşullar altında seçme haklarının uygulanmaya konulması gerektiğini savunuyoruz.

Düzenlemelerin nasıl olacağı konusunda çalışmalar yapmak bizlerin görevi değildir.

○ Politik partiler Yabancılar için yerel seçim hakkı konusunda neler diyorlar?

SPD ve FDP bu talepleri parti programlarına aldılar.
JUSOS ve JUDOS komitemize katılmaktadırlar.
CDU/CSU bu sorunu kendi deyişleriyle " mesafe bırakarak" değerlendirdiler. Bunlar için sorunun çözümü vatandaşlık değiştirmekte yatmaktadır.

Hessen Eyalet hükümeti Hessen'deki yabancılar için yerel seçim hakkının yürürlüğe konulması şartlarını araştırmaktadır.

Federal Alman parlamentosu IAF'in önerge komisyonuna sunduğu bir öneri üzerine yabancılar için yerel seçim hakkının uygulanmasına karşı çıktı.

Avrupa parlamentosu seçimlerinden sonra, sorunun burada da görüşülmesinden yana olanlar var.

○ Hessen'de yaşayan yabancılar üzerine istatistik sonuçları.

30.9.1976 sayılarına göre Hessen'de toplam 432.000 yabancı yaşamaktadır.

Yaş guruplarına göre dağılım aşağıdaki sonuçları vermektedir:

37.600	kişi	6 yaşından küçük	: % 8,7
22.100	kişi	6-10 yaşları arasında	: % 5,1
20.500	kişi	10-15 yaşları arasında	: % 4,8
351.000	kişi	16 yaşından büyük	: % 81,4

Yani : 1979 yılında yaklaşık 351.00 yabancı oy kullanabilecekti.

Hessen'de yaşayan milliyetlere göre guruplar.

Yaklaşık olarak yabancıların milliyetlere göre ayrımları şöyledir:

93.400 Türk, 75.400 Yugoslav, 72.700 İtalyan, 48.000 İspanyol, 38.200 Yunan ve 100.000 diğer milliyetlerden.

Bu sayılar Hessen'de yaşayan yabancıların toplamını göstermektedir.

AL, OKU, OKUT!
ÇEVRENDEN HABER YOLLA!

HESSEN

Hessen'de , Türkiye ve Almanyadaki devrimci mücadeleye bağımlı olarak gelişen mücadelemiz farkedilir ilerleme kaydetmektedır. Ama bunun yanısıra bir takım eksiklikleri de birlikte taşımaktayız. Biz burada faliyetlerimizi ve eksikliklerimizi birlikte anlatmaya çalışacağız.

Oturup Türkiye devrimi hakkında çok kanlı, çok Marxist-Leninist laflar ederken hiç farkına varmadığımız eksiklik ve eğilimlerimiz bugün iş yaptıkca bariz bir şekilde açığa çıkmaktadır. Açıkca görülebilen bu eksikliklerimizin üstüne üstüne gidiyoruz. Belirli bir süre öncesine kadar bir türlü toparlayamadığımız ilişkilerimizi bu gün belirli bir seviyeye getirebildiysek buna, kendi kendimize engel olduğumuzu farkettikten sonra erişebildik.

Bugün çevremizde işçi sınıfına şu yada bu şekilde yaklaşmaya çalışan görüşler kendilerini İlkelizm den kurtaramıyorlar, gurubçu hatta tekkeci diyebileceğimiz kadar yanlış bir anlayışla işçilerin etrafında dönen bu guruplar işçilere , yığınlara sosyalist bilincin bir nebzesini bile götüremiyor, onun yerine bizim takımdan ol anlayışında yarışıyorlar!

Biz ne zaman ki saflarımızda gurubcu tekkeci anlayışa kesinlikle yer bırakmadık çevremizdeki gurubçularla uğraşmak yerine işimizin işçilerle yığınlarla bütünleşmekten geçtiğini anladık o zaman toparlanmamızda, eksikliklerimizden sıyrılmada belirli ilerlemeler kaydettik. Ve gelişmemizin eksikliklerimizi gidermekle doğrudan *ilişkili olduğunu daha iyi gördük.*

Bu bakışla ilk tespitimiz "Devrimci teori olmaksızın devrimci pratik olmaz" ilkesinden hareket etmemizin gerekliliği oldu. Eksikliklerimizin, eğilimlerimizin *çoğu zaten teorik yetersizlikten kaynaklanıyordu; bu durumun ikili* çözümünü getirdik. Bir taraftan kendi eğitimimizi yaparken öbür taraftan kitle eğitimine gereken önemi vermeyi kararlaştırıp, bölge içinde merkezi seminerler düzenledik. Bundan başka şimdiye kadar denemediğimiz bir metodla umulandan fazlası elde edilmektedir. Şöyleki işçi arkadaşlar her hafta sonu olmak üzere bölge bölge toplanıp eğitim çalışmalarını sürdürüyorlar. Bu çalışmalara aktif tüm unsuların katılımı sağlanıyor ve bu toplanma sadece basit bir eğitim çalışması değil; yöresel soruların tartışılıp belli çözümlere ulaşıldığı bir meclis olarak ele alınıyor. Bu çalışmalarda kavramlardan evrensel ilkelere kadar her konu etraflıca inceleniyor. Bu tür çalışma arkadaşlar arasındaki kaynaşmayı ve ahengi derinleştiriyor. Eğitim çalışmaları dahil bütün çalışmalarımız da maddi olarak işlerin koordinesi zorunlu oldu. Bu zorululuğun çözümü *bir bölge komitesi oluşturmaktan* geçiyordu. Bölgedeki faliyetlere aktif olarak katılan çeşitli yörlerden arkadaşlar bir araya gelerek aralarında bölge faliyeti organize ettiler. Bu şekilde her türlü çalışmaya bütün arkadaşların katılması sağlanacaktı. Komitenin görevi bölgedeki çalışmaları koordine etmek ve ileri de *oluşturulacak federasyonlaşmada gerekli alt birimleri teşkil etmektir.* Yine bu komite süreç içerisinde ve devrimci işçiyle olan ilişkileri yürütecek böylece faliyet ve ilişkilerde bir sistemlilik kaydedilecektir. Aynı zamanda şehirler arası faliyetlerde bir bütünlük sağlanacaktır.

Bölgesel faaliyetlerimizde yeni bir anlayışı hayata geçirmeye çalışıyoruz. En kollektif bir biçimde yönetme, tüm aktif çalışan arkadaşların somut katılımının sağlanması ve karşılıklı disiplinle, verilen görevlerin yerine getirilmesine yarayıcı kontrolün oluşturulması prensibini uygulanması gereken esas prensip olarak tesbit ettik.

Görev bölümü yapılırken Devrimci İşçinin dağıtımından, şehirler arası kollektif çalışmaya kadar her şey üzerinde duruldu.
Yürütülecek Ekonomik Demokratik, kültürel ve her türlü faaliyette şehirlerin kollektif çalışma anlayışını hayata geçirmesine çalışılıyor. Her şeye birlikte karar verip birlikte yürütmek işçi arkadaşlar arasında büyük bir olgunlukla karşılandı ve çalışmalarda olumlu bir uyum sağlandı. Buradan işçi arkadaşların tepeden inmeciliğe karşı oldukları dersini bir daha çıkardık. Ayrıca bizleri bir üst toplum düzeyine - Sosyalizm - hazırlaması bakımından bu tür kollektifliğe önem verilmesi gerektiği tecrübemizi deneyden geçirmiş olduk. Daha da önemlisi bu tür çalışmalarda eksiklerimizi daha kolay tespit edebiliyorduk, örneğin " Memur Devrimciliği" anlayışımızı çok küçük görülen (!) devrimci pratik görevler içine girerek yok etmeye başladık. O küçümsenen görevlerde (!) hepimiz çok önemli olan sorumluluk ve insiyatif olgularıyla yüz yüze geliyoruz. Onları yakından tanımak imkanını buluyoruz.

Komitemiz ,bölgemizdeki faşistlerin faaliyetlerini kontrol ve en geniş anti-faşist dayanışmayı sağlamayı en önemli görevlerden sayıyor. Bölgemizde hala anti-faşist bir komiteyi oluşturamamızda diğer görüşlerin böyle sistemli bir anti-faşist mücadele anlayışına karşı olmaları belirleyici rol oynadı. Biz anti-faşist platformda böyle bir komitenin gerkliliğini anlattık. Onlar ise özünde ilişkileri sistemleştirecek olan bu komiteye partiler üstü v.s. olarak bakıp yanaşmadılar. " Eğer anti-faşist mücadele yapılacak ise bizim örgütümüz var, derneğimiz var v.s." anlamsız gerekçeleriyle yanaşmadılar. Ancak bu konuda yeni girişimlerde bulunacağız.

Almanya'da sendikal çalışmalarda Türkiyelilerin çok gerilerde olduğunu tespit ettik. Bu geri kalmışlığın giderilmesi ancak teker teker işçi arkadaşların bulundukları iş yerlerinden başlıyarak sendikayla sıkı ilişki kurup görev almaları ile mümkündür.

Bu ilişkilerde en çok üzerinde durduğumuz birlikte anti-faşist mücadele, yabancılar için yerel seçme hakkı "Komunales Wahlrecht für Auslaender" yabancıların politik bir ağırlık oluşturmaları bakımından önemlidir, Çocuk parası konusundaki geriye doğru geliştirilen kanunlar v.b.dir. Bütün bu faaliyetlerde başlattığımız veya elattığımız işleri mutlaka sonuna kadar götürmek kararındayız. Görevlerimizi tespit ederken o günkü gücümüze abartmamaya dikkat etmeyi prensip edindik. Bu arada görev dağılımını sistemli bir şekilde, tam olarak hayata geçirdiğimiz söylenemez. *Bir kısım arkadaşa üstesinden gelemiyecekleri kadar çok; bir kısmına da* ben şimdi ne yapacağım dedirtecek kadar az görev düşmekte. Bu da en kısa zamanda atmak zorunda odluğumuz bir eksikliğimizdir.
Yukarda anlatmaya çalıştığımız platformda veya onu tamamlıyacak şekilde veya hareketi ileri götürecek anlamdaki yaklaşımlara , sempatizanlara hangi görüşten olursa olsunlar birlikte çalışmaya açık olduğumuzu bu fırsatla bir daha hatırlatırız. Devrimci selamlar.

BERLİN

BATI BERLİN
ANTİ-FAŞİST MÜCADELE YÜKSELİYOR

İlerici dernek ve kişilere yapılan faşist saldırıları protesto etmek ve kamuoyuna duyurmak için geçtiğimiz ayın 20'sinde Türk Faşistlerine karşı İnisyatif Komitesi bir yürüyüş düzenledi. Yürüyüş bildirisinde özetle şöyle deniliyordu:
"MHP'li faşistler ve MSP'li gerici yobazlar, dernek lokali kurşunlamaktan kadın dövmeye dek varan saldırılarında kendileri gibi düşünmeyen herkesi hedef alıyorlar. Türkiye 'de olduğu gibi burada da açlığa ve sömürüye karşı direnenlere, eşitlik isteyenlere, özgürlükisteyenlere, faşist teröre karşı direnenlere,faşist teröre karşı direnenlere faşistler saldırıyor. Ama emekçi halkımızın faşizme karşı mücadelesi durdurulabiliyor mu? Elbette ki HAYIR!
Son günlerde Alman faşistlerinin faaliyetleri de arttı. Eylül ayı içinde Kreuzberg'in duvarlarına yazılan "Auslaender raus" (Yabancılar defolun) gibi sloganlar, Hitler faşizminin Almanya'da milyonlarca insanı gaz fırınlarında kül eden sloganlardır.
Alman faşistleri Türk faşistleriyle birlikte çalışmaktadır. Sorunlarımıza sahip çıkmamız, baskıya, sömürüye, zulme karşı koymamız, aşağılanmaya, horlanmaya, ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmeye karşı direnmemiz yerli ve yabancı faşistleri rahatsız ediyor.
Faşist cellatların burada da hazırladıkları katliamlara karşı koymak için, namussuzluğa a lçaklığa karşı direnmek için, birliğimizi pekiştirelim.
Bütün faşist yuvalar kapatılmalıdır.
Faşizme karşı tek bir yürek tek bir yumruk"
Yürüyüş Türkiyeli işçilerin yoğun olduğu Kreuzberg semtinde başlayıp bitti. Kortej önce Wiking Jugend (Alman neo-nazi gençlik teşkilatı) ların buluşma yeri, sonra bügüne kadarki saldırıların düzenlendiği MSP'lilerin Cami ve Karate Okulu'nun önünden, bir kadını döven faşistin evinin önünden geçerek faşistlerin yuvalandağı "Türk Ocağı" önünde bir mitingle bitti. Yukardaki notkalardan geçerken kısa aralıklarla durulup, buraların ne olduğu halka teşhir edildi. Yerli ve yabancı halkın ilgiyle izlediği yürüyüşe beşyüz kişilik bir katılım oldu. Basın, radyo ve televizyon haberlerinde yürüyüşe yer verildi.
Bazı eksikliklerimize rağmen yürüyüşümüzün kamuoyu bakımından yarattığı etki ve buradaki mücadelemizin yüksel mesi açısından başarılı oldu.

ANTİ-FAŞİST KOMİTEDEKİ ÇALIŞMALARIMIZ VE DENEYİMLERİMİ ÜZERİNE .

Altı aylık deneyimimiz bize şunları öğretti:
— Komite çalışmaları sürekli olmak zorundadır. Güncel olaylarla sınırlanıp kalmamalıdır;
— Bazı siyasi grupların (örneğin sosyal demokratlar)ın komiteye katılması için daha yoğun çaba göstermemiz gerekiyor; Komite bütün anti-faşistlerin toplandığı yer olmalıdır;
— ATIF'in bu tür çalışmalarda getirdiği "ajıtasyon ve propaganda da serbestlik ilkesi sekter ve sakat bir ilkedir;

—Anti-faşist mücadele hayatın her alanında yürütülmelidir. Yürüyüş ve miting hayatın bir alanıdır, her alanı değil. İşyerinde, mahallede, okullarda bu konudaki çalışmalar daha da yoğunlaştırılmalıdır,
— Mücadele yöntemlerimiz geliştirilmelidir. Örneğin faşistleri teşhir eden borşürlerçıkartmak, faşizme karşı afiş, el ilanı, pullamalar çıkartmak, yerel gazetelere bu konuda yazı göndermek;
— Devrimci İşçi'den yararlanmak;
— Bu mücadelede Almanların desteğini almak mecburiyetindeyiz. Bunun içinde onlarla birlikte çalışma yolları aramak gerkiyor;
— Anti-Faşist mücadelemiz genel mücadelemize tabil kılınmalıdır.

Batı Berlin Türkiye İşçi Gençlik Birliği

HAMBURG

Yöremizde SPD'li "Genç Sosyalistler"den (Jusos), Bunte Liste'ye kadar biz Türkiyelilerinde içinde bulunduğu geniş bir platformda kurulmuş olan ANTİ-FAŞİST KOMİTE çalışmalarını kararlı bir şekilde sürdürmektedir.Bir yandan eksikliklerimizi giderirken, öte yandan doğal olarak yeni eksikliklerle karşılaşıyoruz.Biz burada oluşmamızı,bugüne kadar yaptıklarımızı ve eksikliklerimizi anlatarak diğer yörelerde bulunan veya oluşmakta olan ANTİ-FAŞİST KOMİTE çalışmalarına ışık tutmak, daha doğrusu DEVRİMCİ İŞÇİ vasıtasıyla karşılıklı bilgi alışverişine katkıda bulunmak istiyoruz.Bu herşeyden önce ANTİ-FAŞİST KOMİTELERİN en kısa zamanda Almanya çapında bir bütünleşmeye gitmesi açısından çok önemli..
Hamburg'daki Anti-Faşist Komite Derneğimizin, KB (Komünist Birlik)ve Bunte Liste'nin ortak bir girişimi sonucu ortaya çıktı.Daha öncede ilişkide bulunduğumuz bu örgütlerle biraraya gelerek, Faşizme ve Faşistlere karşı mücadelenin ancak tüm Anti-Faşist unsurların,sistemli beraberliğiyle etkin bir biçimde sürdürülebileceği, dolayısıyla zaman kaybetmeden bir Komite oluşturulması gerektiği kararına vardık.Tüm ilerici, demokrat kuruluş ve örgütlere birer mektupla çağrıda bulunduk. İlk toplantıya SPD'li Jusolar Rahip Okulu Öğrenciler Birliği,Hür Demokratların Gençlik örgütü,İlerici Öğretmenler Derneği,Sosyalist Büro(SB), KB, SSB, Bunte Liste,Halkçı Devrimci Birliği,ATİF, Biz ve çeşitli insiyatifler katıldılar.Bu ilk toplantıda Faşistlerin genel olarak Almanya'da, özel olarak Hamburg'daki durumları tartışıldı.Ve Faşistlere karşı etkin bir şekilde mücadele verilebilmesi için ilk olarak komite toplantılarının süreklilik kazanması önerildi ve alınan bir kararla 15 günde bir toplanılmaya başlandı.Daha sonra HK ve Hamburg Barış ve Birlik Derneği de komiteye katıldılar.
Bugüne kadar yaptıklarımızı şu noktalarda özetliyebiliriz:
1) Önce eldeki bilgi ve belgeler toparlandı. Bilgi ve belge toplama işinin sistemleştirilmesi doğrultusunda karar alındı, bu görev herkese düşüyordu.
2) Bir bildiri ile Faşistlerin derneklerinin bulunduğu mahalle halkına "Komşu"su teşhir edildi.
3) Alman ve Türkiyeli ilerici demokratların katıldığı bir müzik gecesi (Rock gegen Rechts) düzenlendi. Burada konuşmalar yapıldı; resimlerle, belgelerle Faşistler halka tanıtıldı.
4) "Güneş ne zaman doğacak" adlı, Faşist ideolojiyi yaymayı amaçlayan filmin gösterilmesi engellendi. (DEVRİMCİ İŞÇİ, Sayı 4)
5) Hamburg Türk Ocağı adlı faşist kuruluşun gerçek yüzünü açığa çıkaran üç ayrı bildiri, belirli aralarla Hamburg halkına dağıtıldı.
6) Komiteye katılan Alman arkadaşlara, Türkiye'deki siyasal gelişmeler hakkında bilgi vermek üzere, Komite toplantılarının dışında düzenli seminerler verilmeye başlandı.
7) Yakında Faşistlerin Hamburg ve Almanya'daki çalışmalarını belgeleyen 22 sayfalık almanca bir broşür çıkarılacak.
Eksiklerimiz:
Türkiyeli Dernekler olarak en büyük eksiğimiz, Faşizme karşı böylesi geniş platformda verilmesi gereken mücadelenin önemini yeterince kavrıyamayışımızdır. Bildiklerimizi kendimize saklamamız, duyduğumuz, öğrendiğimiz olayları araştırma sorumluluğunu gösteremeyişimiz, belge toplama konusunda oldukça ağır ilerlememize neden oluyor.Bu konuda alman arkadaşlarımızın gösterdiği gayret bizlere örnek olmalıdır. Türkiyeli denekler olarak, hepimizin Komite çalışmalarına en geniş şekilde katılması gerekirken, şimdiye kadar Halkçı Devrimci Birliği ve bizim dışımızda hiçbir Türkiyeli dernek sürekli katılmamıştır.(FİDEF baştan beri katılmayı reddetmişti.) ATİF ilk 4 toplantıya katıldıktan sonra, iç sorunlarını neden göstererek çalışmalara katılmaktan vazgeçti.Faşistler camlarını kırıncada tek başlarına bir bildiri yayınladılar ve tüm ilerici demokrat ve devrimcileri Faşistlere karşı mücadeleye çağırdılar. Hem tüm ilericileri, demokratları birleşmeye çağırmak hemde tüm ilericilerin, demokratların içinde bulunduğu Anti-Faşist Komiteye katılmamak... Bu arkadaşların içinde bulunduğu kafa karışıklığının bir göstergesidir.Diğer eksikliklerimizide şöylece sıralayabiliriz:
1)Toplantılara daha hazırlıklı gelmek gerekiyor.Oysa biz bu konuda oldukça eksik davranıyoruz.
2)Faşistlerin örgütlendikleri yerlerde onlara karşı alternatif çalışma ni yeterince hayata geçiremeyişimiz ve bu konuda alman ilericilerinin bize sunduğu olanaklardan yeterince yararlanamayışımız.
3)Anti -Faşist Komite çalışmalarına daha aktif bir şekilde katılmamak.
Diğer yörelerde benzeri komite çalışmalarını organize etmek istiyen arkadaşların bu konuları göz önüne alacaklarına inanıyoruz.

BELÇİKA

Biz Belçika'da D-Yol sempatizanları olarak Belçika genelinde halklarımızın anti-faşist eyleminin birliğini yaratmadaki en gerçekçi adım olan DİRENİŞ KOMİTELERİNİ hayata geçirmeye çalışıyoruz. Daha önceleri bu yolda belli toplantılar yapıldı. Bunlardan sonuncusu Belçika'daki bütün siyasetlerin de katılımı ile 29.9.1979 tarihinde ZOLDER bölgesinde yapıldı.
Toplantıyiki yüze yakın emekçi katıldı. Toplantı Divan seçimi ile başladı. Divan için, görevi başarabilecek ve herkesin tanıdığı bir arkadaş üstlensin dedik. Çoğunluk bu düşünceyi onayladı. Seçim yapıldı. Bizim önerdiğimiz üç arkadaş seçildi. Arkadaşlardan birisi tarafsız olduğu halde diğer siyasetler "oyuna getirildik" safsatası ile gereksiz tartışmalar sürdürdüler. Daha toplantının bu noktasında sık sık sözünü eder oldukları "birlik"ten ne anladıklarını ortaya koymuş oldular. Dah sonra geçmiş toplantılara katılmayanlar olduğundan o toplantıların kısaca değerlendirilmesini ve toplantının amacının ne olduğunun anlatılması istendi. Geçmiş toplantıda direniş komitelerinin en geniş şekilde anlatılması önerilmiş idi.
Geçmiş toplantıların genel bir değerlendirilmesi yapıldı. Söz alan arkadaşımız Avrupadaki işçilerimizin mücadelesinin Türkiye'den bağımsız ele alınamayacağını belirterek, ülkemizdeki sistemin ve sömürü mekanizmasının nasıl işlediğini etraflıca anlattı. Ve egemen sınıfların C.I.A. -M.İ.T. Kontr-gerilla aracılığı ile bir sindirme savaşı sürdürdüğünü Faşizmin açık sözcüsü ve sivil saldırgan gücü MHP ve yan kuruluşları aracılığı ile kitle katliamları yapacak şekilde kudurganlaştığını kısaca Oligarşinin halklarımıza karşı resmi, sivil bütün örgütleri ile savaş ilan ettiğini, bu savaşı kabul etmekten başka yolumuz olmadığını Faşizme karşı mücadelenin bir devrim sorunu olduğunu onların sindirme politikalarına, saldırılarına karşı mücadelenin Halklarımız tek bir yürek, tek bir yumruk gibi, bir kale gibi karşısına dikmekle verilebileceğini, Devrimcilerin görevinin; Halklarımızın kendi iktidarı doğrultusunda onların devrimci eyleminin birliğini yaratmak için çalışmak olduğunu vurguladı.
Belçika özelinde faşistlerin örgütlenmelerine de değinerek Direniş Komitelerinin Belçikada da hayata geçirilebileceğini, buranın kendine özgü koşulları olabileceğini ancak burada en önemli sorun gibi gözüken durumun "solun bölünmüşlüğü" propangandasının etkinliği olduğunu belirttik. Daha sonra söz alan halktan bir kişi eline bır kaç kalem alıp tek kalemin çok çabuk kırıldığını ama kalemler çoğalınca kırılmayacağını anlattı. Yine yaşlıca bir emekçi "Eğer ülkemizde bir canavar varsa ki vardır. Ben onun boynundan bağlamaya çalışıyorum. Sen de buna karşı isen kuyruğundan tut. Bir başkası bacaklarından, bir başkası belinden tutsun" dedi. Daha sonra henüz gerekli ön çalışmaların yapılmamış olmasına rağmen gerek oportünistlerin işi yarış havasına sokmaları, gerekse saatın çok ilerlemesi (toplantı 2'de başlamıştı, saat 9 du) nedeni ile halk ta oylama yapılmasını istediğinden Komite seçimine geçildi. Belçika genelinde 10 kişilik bir komite seçilmesine karar verildi.
Seçim sonunda genellikle bizim önerdiğimiz arkadaşların seçilmesi bazılarında değişik siyasetlerden kişilerinde oylanması gerektiği (seçilmesi) bu türde olmasının (çoğunluğun Devrimci Yol'dan olmasının) olumsuz sonuç doğuracağı düşüncesini yarattı. Toplantı tüm eksik yanlarına rağmen ileri bir adım olarak değerlendirildi.
Bizim açımızdan Komitenin seçilmiş olması /bu aşamada/ kadrolaşmada ki eksikliğimizi bir kere daha ortaya çıkarması açısından ders verici idi. Çünkü direniş komiteleri iki üç arkadaş dışında halka gerektiği gibi kavratılamadı. Halkın tamamı Direniş Komitesinden yana olmasına rağmen, değişik bölgelerde Anti-Faşist potansiyel'in çok düşük olması ve evvelce birlik adına girişilen bir kaç eylemin sakat sonuçların bu toplantıda açıkça görüldü. Bazıları burjuvazinin yıllardır öğrettiği "Yöneten-leri seçerim görevim biter" mantığı ile toplantıdan ayrıldı. Bazıları Komiteyi bir dernekle özdeş tutarak bildiri basar, gazete, v.s. çıkarır mantığı ile ayrıldı. Bir diğer olay da önceki toplantıda Direniş Komitesine karşı oldukların açıkça belirten T.K.P.lilerin bu toplantıya 4 - 5 sempatizanlarını (anladığımıza göre dinleyici olarak) yollamış olmaları idi.
Direniş Komitesinin ilk aşamada yukardan aşağı bir üst komite biçiminde kurulması bizim anlayışımıza ters düştüğü biçiminde yorumlandı. Arkadaşlar arasında böyle bir izlenimin yok edilebilmesi için eğitim çalışmaları yapılmalı ve Komiteye seçilen arkadaşlara Direniş Komitelerinin belli bir örgüt mücadele ve devrim anlayışı sonucu ortaya çıktığı kavratılarak Belçika genelinde yaygınlaştırmaya çalışılmal diyoruz. (Komite aracılığı ile) .Şimdiden üzerimizdeki noksanlıkları gidermenin tek yolunun halkımız arasında çalışmak olduğunu kavrıyarak ve bunun sorumluluğunu duyarak devrimci görevlerimizi yerine getireceğiz.

YAŞASIN HALK GÜÇLERİNİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ

ÇOCUK PARALARININ KESİLMESİNE HAYIR !

Çocuk parası işçi sınıfının mücadelesi sonucu elde edilmiş, önemli sosyal haklardan bir tanesidir. Her evli işçi sahip olduğu çocuk sayısına göre belli bir miktar çocuk parası alır. Almanya'da çalışan Türkiyeli işçilerde bu haktan yararlanıyorlar. 1975 yılına kadar bu konuda var olan uygulama Alman ve yabancı işçilerin çocuklarının Almanya'da veya Anavatan'da olması, çocuk parası ödemesinde herhangi bir değişikliğe yol açmıyordur. yani bir işçi çocukları ister Almanya'da ister Türkiye'de olsun hepsi için aynı parayı almaktaydı.

1.1.1979 tarihinde bu çocuk parası uygulaması değiştirildi. Var olan hakların açıktan gaspedilmesi. işçinin elindeki üçbeş kuruşa açıktan bir saldırı olan bu değişikliğe karşı Alman, Türkiyeli, Yunan Yogoslav, Protekiz, Ispanyol .... yani tüm yabancı işçilerinde katıldığı bir komite oluşturuldu. Oluşturulan çocuk parası komitesi bir bildiri yayınladı ve ortaya çıkan yeni haksız uygulamayı etraflıca anlattı. Bildiride özetle şunlar yazılı:

"1975 yılına kadar Avrupa Topluluğu dışından gelen işçilerde, çocukları ister Almanya'da ister kendi ülkelerinde olsun, Almanlar gibi eşit çocuk parası almışlardır.

1975 yılından itibaren Ortak Pazar dışından gelen, kendi ülkelerinde bıraktıkları çocuklar için, çocuk paralarında önemli derecede azalma olmuş tur. Fakat 15 yıldan beri Almanya'da bulunan işçilerde memlekette bıraktıkları çocukları içinde tıpkı Almanya'daki çocuklar gibi çocuk parası almışlardır.

Şimdi 1.1.1979 tarihinden itibaren 15 yıldan beriAlmanya'da bulunan ortak pazar dışı ülkelerden gelen işçilerdende bu tam çocuk parası ödenmesi hakkı geri alınmıştır.Bu yeni uyulama bilinçli bir şekilde pek çok işçinin Almanya'da 15inci yılın doldurduğu zamana rastlatılmıştır.Bütün yabancı işçiler ister 1, 5, 10, 15 , 20 seneden beri Almanyada oturur olsunlar, memleketleriınde bırakmış oldukları çocuklar için yerli çocuklardan çok az para almaktadırlar.

Bu esastan hareketle aşağıdakı tablo gözler önüne serilmektedir.

```
I.Çocuk için IO DM 50-DM yerine
2."   "    "  " 25-DM 80-DM (I.9.79 dan itibaren
3."        "    60-DM 200"            IOODM)
4."        "    60-DM 200DM"
5."        "    70-DM 200DM
```

Federal Hükümet bu ve buna benzer uyugulamaları memlekette bırakılan çocukların masraflarının Almanya'daki çocuklara nazaran daha az olduğu iddiasına dayandırmaktadır.

İşçi gönderen ülkelerin her birinde hayat pahalılığı bu gün için hemen hemen bizdekinin aynıdır, öyleki bu durumda hayat pahalılığı yönünden bizdeki ile işçi gönderen ülkelerin durumları arasında gözle görülür elle tutulur bir farktan bahsedilemez. Diğer yandan bugünkü çocuk parası uygulaması, diğer yandan pek çok yabancı işçi ülkelerin-ülkelerinde bıraktıkları çocukları için ya akrabalarına veya yatılı okullara azımsanmayacak miktarda bir bakım parası ödemektedirler.

Bu yüzden bugünkü çocuk parası uyulaması şiddetle reddedilmelidir. Çünkü yabancı işçiler buraya getirilirken kendilerine açık açık garanti edilmiş olan, sosyal bakımdan eşitlik prensibi bir kere daha açıktan açığa zedelenmiştir.

Yabancı işçilerde Alman işçileri gibi Batı Alman toplumunun ilerlemesi, gelişmesi yönünden aynı yükü taşımaktadırlar. Onlarda aynı işi yapıyorlar, aynı şekilde vergi ödüyorlar ve Almanlar gibi sosyal sigortalar ödentilerini veriyorlar. Bunun neticesi olarak onlarda *Almanlar gibi aynı parayı almaları gerekir.*

Hangi millete mensup olursa olsun Almanya'da ne kadar kalırsa kalsın bütün işçiler, gerek ülkelerinde bıraktıkları gerek burada Almanya'da bulunan çocukları için aynı parayı almalıdırlar."

Bu uygulama ile Alman devletinin amacı nedir? Yabancı işçilerin toplumdan dıştalanmasının, ona 2 nci hatta 3 ncü vatandaş muamelesinin doğrudan devletten kaynaklandığını gösteren bu uygulamadan kazançları nedir? Yabancı işçilerin ülkelerinde bıraktıkları çocuklarının sayısı 1979 yılına göre 767.000 dir.

Ve buna göre Alman Hükümeti bu yabancı işçilerin ülkelerindeki çocukları için ayda 107.380.000 DM ödemek zorundadır. Alman Hükümeti bu parayı vermemek için yeni çocuk parası uygulamasını yabancı işçiler aleyhine değiştirdi.

17 Kasım 1979 da Frankfurt'da bir yürüyüş düzenlenmiştir.Bu yürüyüşten sonra Almanya çapında Bonn'da genel bir yürüyüş yapmayı planlamıştır. 17 Kasım 1979 Frankfurt'daki yürüyüşe bütün yabancılar yığınsal olarak katılıp,bu haksız uygulamaları protesto edelim.

KINDERGELD DEMONSTRATION

AM SAMSTAG, DEN 17. NOVEMBER 1979, IN FRANKFURT
TREFFPUNKT: 11.00 UHR BASELERPLATZ

Das multinationale Kindergeld - Komitee ruft auf zur Teilnahme an der Kindergeld-Demonstration gegen die Diskriminierung der ausländischen Kinder.
Wir fordern gleiches Kindergeld für Ausländer und Deutsche. Solidarisiert Euch mit der Demonstration.

DENKT DARAN: HEUTE DAS KINDERGELD · MORGEN VIELLEICHT DIE RENTE.

E	Manifestación contra la ley discriminatoria de "KINDERGELD" el sabado dia 17 de Noviembre 1979 em Frankfurt. Salida a las 11 horas en Baselerplatz. El comité internacional de "Kindergeld" convoca esta manifestatión y pide una participación masiva. Exigimos el mismo "Kindergeld" para todos los ninos extranjeros y alemanes. Vamos participar todos en la manifestation. HOY ES EL "KINDERGELD", MANANA SERÁ LA "RENTA".
GR	Διαδήλωση ἐνάντια στίς διακρίσεις γιά τά ΚΙΝΤΕΡΓΚΕΛΤ Τό Σάββατο 17 Νοεμβρίου 79 στήν Φραγκφούρτη καί ὥρα 11oo ἐκκίνηση ἀπό Baselerplatz 'Η Διεθνής πρωτοβουλία γιά τά ΚΙΝΤΕΡΓΚΕΛΤ σᾶς καλεῖ νά πάρετε μέρος στήν διαδήλωση γιά ἴδιο "ἐπίδομα Τέκνων" γιά ξένους καί Γερμανούς καί ἐνάντια στίς ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ σέ βάρος τῶν παιδιῶν μας. ΣΚΕΨΟΥ ! Σήμερα μᾶς τρῶνε τά ΚΙΝΤΕΡΓΚΕΛΤ - αὔριο ἴσως τίς συντάξεις μας
I	Il Comitato internazionale "KINDERGELD" (per gli assegno familiari) ti invita a partecipare alla dimonstrazione contro la discriminazione dei bambini stranieri. NOI ESIGIAMO lo stesso "Kindergeld" per i bambini stranieri che per i tedeschi. Solidarizza con noi per la dimostrazione ! Pensaci: OGGI IL KINDERGELD DOMANI LA PENSIONE
Mar	[illegible]
P	Manifestacão contra a lei discriminatória do "KINDERGELD", no sábado, dia 17 de Novembro de 1979 em Frankfurt. Concentração na Baselerplatz, às 11 horas. O comité multinacional do "Kindergeld" apela à participação na manifestação contra a lei discriminatória. Exigimos o mesmo "Kindergeld" para todas as crianças, estrangeiras e alemãs. Vamos participar todos na manifestação ! NÃO SE ESQUEÇA: HOJE O "KINDERGELD" AMANHÃ A REFORMA.
TK	*COCUKPARASI ICIN BÜYÜK YÜRÜYÜS. 17 Kasim 1979 Cumartesi Saat: 11.00 de Frankfurt'ta* THY' lari karsisindaki Baselerplatz da bulusu yoruz. Yabanci iscilerin olusturdugu cocukparasi komitesi hepinizi cocuk paralarindaki haksizliga karsi bu yürüyüse katilmaga cagirir. - Yerli ve yabancilara esit cocuk parasi, - Unutmayalim bugün cocuk parasi yarin emeklilik-Haydi yürüyüsle dayanismaya.
YUG	Demonstracija protiv diskriminirajuceg zakona o DJECJEM DOPLATKU u subotu 17. novembra 1979 u Frankfurtu/M. Sastanak i pocetak demonstracije Baselerplatz u 11 sati. Internacionalni komitet za djecji doplatak poziva Vas, da sudjelujete na toj demonstraciji. Mi zahtjevamo jednaki djecji doplatak za strance i za Njemce. Solidarizirajte se s nama i dodjite na tu demonstraciju .

Türkiye İşçi Gençlik Derneği AYLIK BÜLTENİ
V.i.S.d.P.: T.İ.G.D. Yönetim Kurulu
Yazışma Adresi: A. Buldag, Knaus Str. 2, 6200 Wiesbaden

Bağışlar İçin Konto Numarası:
Hamburger Sparkasse - L.Ulusal
Bankleitzahl: 200 505 50
Kontonummer: 1152/760 169